

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

Τρίμηνη έκδοση του Συλλόγου των εν Αθήναις και Απανταχού Μαρτιναίων - Βουμελιταίων Φθιώτιδας
(και τα προερχόμενα απ' αυτό χωριά Λάρυμνα, Λούτσι, Πύργος)
Γραφεία: Σίνα & Δαφνομήλη 1Α, Αθήνα Τ.Κ. 10680

“ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΔΙΝΩ, ΓΙΑ Τ’ ΟΜΟΡΦΟ ΜΑΡΤΙΝΟ”

Έτος 9ο • Αρ. φύλλου 39 • Οκτώβριος - Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2014 • Τιμή 0,01€ • web: www.martino.gr • e-mail: aias@martino.gr

ΕΛΤΑ ΜΑΡΤΙΝΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΛΗΦΘΕΙ ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗ ΓΙΑ ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Ο Σύλλογος μας έλαβε την παρακάτω επιστολή από τα ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ ΑΕ σε απάντηση δικής μας προηγούμενης επιστολής - διαμαρτυρίας.

Ελληνικά Ταχυδρομεία ΑΕ
Κεντρική Υπηρεσία
Διεύθυνση Δικτύου Λιανικής
και Εξυπηρέτησης Πελατών

Πληρ.: Γ. Γεωργακόπουλος
Τηλ.: 2103353142
Ημερ.: 21-07-2014
Α.Π.: 1.4.3./727

Σύλλογο εν Αθήναις και Απανταχού
Μαρτιναίων "ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ"
Σίνα και Δαφνομήλη 1^α
106 80 ΑΘΗΝΑ

ΘΕΜΑ: «Λειτουργία Μονάδων Δικτύου Λιανικής»

Απαντώντας στην από 09-07-2014 επιστολή σας, αναφορικά με την λειτουργία της Θυρίδας Συναλλαγής Μαρτίνου, σας πληροφορούμε τα εξής:

Η Α.Ε. ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ (ΕΛΤΑ), σύμφωνα με το ισχύον νομοθετικό και κανονιστικό πλαίσιο, είναι ο Φορέας Παροχής Καθολικών Ταχυδρομικών Υπηρεσιών, σε όλη τη χώρα. Ο ΕΛΤΑ, ο οποίος λειτουργεί σε ανταγωνιστικό περιβάλλον, σύμφωνα με τους κανόνες της οικονομίας, αναπτύσσει και υποστηρίζει το Ταχυδρομικό Δίκτυο με συγκεκριμένα κριτήρια. Ειδικότερα, ο ΕΛΤΑ παρακολουθεί πανελλαδικά τις δημογραφικές, κοινωνικές και διοικητικές αλλαγές που συντελούνται, αξιολογεί τα νέα δεδομένα και όπου απαιτείται, επαναπροσδιορίζει και επανασχεδιάζει τον τρόπο λειτουργίας του Ταχυδρομικού Δικτύου, το οποίο περιλαμβάνει τα Ταχυδρομικά Καταστήματα, τα Ταχυδρομικά Πρακτορεία, τους Αγροτικούς Διανομείς κλπ, στοχεύοντας πάντα στη βέλτιστη Ταχυδρομική εξυπηρέτηση των πολιτών.

Σε ότι αφορά τη Θυρίδα Συναλλαγής Μαρτίνου, δεν έχει ληφθεί απόφαση για αναστολή λειτουργίας της. Διευκρινίζεται, ότι λειτουργεί καθημερινά με ωράριο συναλλαγής 11.30-13.15 χ ωρίς να υπάρχει πρόβλημα στην ταχυδρομική εξυπηρέτηση των κατοίκων της περιοχής.

Τέλος, σας διαβεβαιώνουμε, ότι πρωταρχικός στόχος του ΕΛΤΑ, ως Φορέα Παροχής Καθολικών Ταχυδρομικών Υπηρεσιών, είναι να διασφαλίζει πάντοτε την ποιοτική ταχυδρομική εξυπηρέτηση σε όλους τους κατοίκους της περιοχής.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ:

1. Δήμαρχο

Δήμου Λοκρών

Πλατεία Δημαρχείου

352 00 ΑΤΑΛΑΝΤΗ

2. Πρόεδρο

Κοινότητας Μαρτίνου

350 05 ΜΑΡΤΙΝΟ

Με τιμή
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΦΡΑΓΚΟΥΛΙΑΣ

Διεύθυνση Γραφείων Τηλέφωνο Fax e-mail website
Απελλού 1 101 88 ΑΘΗΝΑ 2103353142 2103241238 www.elta-net.gr

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΣ ΚΡΟΥΕΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΦΟΡΑ ΤΟΝ ΚΩΔΩΝΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΝΟΥ

Σε πλήρη εγκατάλειψη και απαξίωση το Παλιό Δημοτικό Σχολείο στο Μάρτινο.

Βρίσκεται σήμερα στο σημείο μηδέν.

Αν δεν γίνουν σύντομα επεμβάσεις για τη διάσωση του αλλά και αν δεν βρεθεί τρόπος για την αξιοποίησή του, κάποια στιγμή θα υποκύψει στο χρόνο.

Καλούμε τον Δήμαρχο Λοκρών, τον Αντιδήμαρχο Λοκρών και τον Πρόεδρο της Κοινότητας Μαρτίνου να αναλάβουν πρωτοβουλία ώστε να βρεθεί τρόπος χρηματοδότησης, με επείγουσα προτεραιότητα, να προλάβουν να σώσουν το Παλιό Δημοτικό Σχολείο από την άμεση κατάρρευσή του.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου

Αριστείδης Κ. Κούρος
Αθανάσιος Π. Πέππας
Θωμάς Γ. Καραμέρης
Γεώργιος Σ. Τσουλουχάς

Αγγελος Δημ. Κερφύλιας
Γεώργιος Ν. Κωτσαλάς
Μάρκος Γ. Ρούσσης

Ο Σύλλογος των εν Αθήναις
και απανταχού
Μαρτιναίων "Αίας ο Λοκρός"
σας εύχεται
Καλά Χριστούγεννα
και Ευτυχισμένος ο
Καινούριος Χρόνος!

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ευχαριστούμε τους αναγνώστες που έστειλαν τη συνδρομή τους για το 2013. Παρακαλούμε όσους δεν την έχουν στείλει να τη στείλουν μαζί με τη συνδρομή του 2014 για να συνεχιστεί απρόσκοπτα η λειτουργία του Συλλόγου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 2014: 10€
ΛΟΓ/ΜΟΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ: ALPHA BANK 298002320000670
IBAN: GR6001402980298002320000670, BIC: CRBAGRAA
ή στα μέλη του Δ.Σ του Συλλόγου

Υ.Γ. Εμείς επιμένουμε ότι στο ΕΛΤΑ Μαρτίνου υπάρχει πλημμελής και ανεπαρκής εξυπηρέτηση των Μαρτιναίων και η λύση είναι η ενίσχυσή του με έναν ακόμη υπάλληλο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΡΑΗ

του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ι. ΚΟΤΣΙΛΗ

Ένα σημαντικό ντοκουμέντο για τη δράση και τον χαρακτήρα του «Λιονταριού της Ρούμελης»

Είναι πολύ σπάνιο να ανακαλύψουμε σήμερα κάποιο παλιό σημαντικό έγγραφο-ντοκουμέντο για να το παρουσιάσουμε στο ευρύτερο κοινό. Οι παλαιότεροι μάς πρόλαβαν. Όμως, παρ' όλα αυτά, υπάρχουν πολλά σπουδαία και χρήσιμα περιστατικά και γεγονότα, από αυτά που ξεχάστηκαν αλλά αξίζει να τα ξαναδούμε. Έτσι, τώρα παρουσιάζουμε δύο ξεχασμένα γράμματα από την αλληλογραφία δύο από τις κορυφαίες προσωπικότητες της νεώτερης ιστορίας μας, του Οδυσσέα Ανδρούτσου, ένα γράμμα από το Άστρος της Κυνουρίας της 20/4/1823 προς τον Αδαμάντιο Κοραή στο Παρίσι και την απάντηση από εκεί του δευτέρου στις 17/6/1824. Ένα μικρό μέρος και από τα δύο αυτά γράμματα έχει δημοσιεύσει και ο Τάκης Λάππας στο σπουδαίο έργο του «Οδυσσέας Ανδρούτσος», το 1961.

αίματα δι' αυτήν».

Ο Οδυσσέας Ανδρούτσος με την επιστολή του προς τον Κοραή προσκαλεί τον λόγιο, και από τους θεμελιωτές του αγώνα, να έλθει στην Ελλάδα με όσους άλλους μπορεί να φέρει μαζί του. Η επιστολή άριστα τεκμηριωμένη, ουσιαστική και τυπική, περιλαμβάνει τα οράματα του αδικοχαμένου ήρωα, που σε μια παράγραφο προς το τέλος αναφέρει: «Η Ελλάς έχει την ανάγκην σου καί την ανάγκην όλων των πεπαιδευμένων όμογενών• λοιπόν συμπαραλαβών όσους δυνηθής μαζί σου, έλθε νά συναγωνισθής μέ τούς αδελφούς σου τόν δικαιοτάτον καί νομιμώτατον παρ' όλους ποτέ αγώνας τού κόσμου».

Η απάντηση του Αδαμαντίου Κοραή από το Παρίσι είναι συγκλονιστική. Αξίζει να διαβαστεί απ' όλους. Γέρος πλέον ο Κοραής, σε ηλικία 77 ετών, αναφέρεται με τα καλύτερα λόγια για τον Οδυσσέα και γράφει: «Ναί! φίλε Όδυσσεύ, τά κατορθώματα καί σου καί τών άλλων όμοίων σου, κατέστησαν τήν Ελλάδα όχι όλιγώτερον θαυμαστήν τής παλαιάς Ελλάδος• σās έμεινε τώρα νά τήν καταστήσετε καί σεβαστήν, στολίζοντες την μέ τήν παιδείαν, ήτις έχει νά φέρη τήν δικαιοσύνην καί τήν ακόλουθον τής δικαιοσύνης όμόνοιαν, καί νά αναγκάση τά άλλα έθνη νά σās αφήσωσιν άνενόχλητους καί κυρίως νά όργανώσετε τήν πολιτείαν σας, ως είναι δίκαιον, έσεις μόνοι, έπειδή καί σεις μόνοι, έχύσατε

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ (ΑΣΤΡΟΣ)

ΚΟΡΑΗΣ (ΠΑΡΙΣΙ)
20 'Απριλίου 1823

Σεβάσμιε Πατριώτα,

Τόν πλείοτερον καιρόν τής ζωής σου έπέρασες εξωρισμένος θεληματικώς από τήν Πατρίδα, μη δυνάμενος νά υποφέρης νά τήν βλέπης δουλωμένην εις τόν πλέον βάρβαρον τών Τούρκων ζυγόν. Άνεχώρησας εις τά πολιτισμένα έθνη, όχι νά τρυφής αλλά νά κανονίζης τά πάθη σου καί νά συλλέξης ως μέλισσα τās ούσιω-δεστέρας διδασκαλίας προς άνόρθωσιν τής δυστυχούς Ελλάδος. Οί κόποι σου δέν έστάθησαν άνωφελείς. Άπό τής έποχής άφου σύ άρχισες εις τήν γλώσσαν ήμων νά γράφης τά καλά, όσα ή παιδεία προξενεί εις τόν κόσμον, έκασταχέρισαν οί όμογενείς νά ύψώνουν τόν νούν των εις μαθήματα ύψηλότερα καί νά γνωρίζουν τήν πολιτικήν αὐτῶν κατάστασιν. Εις όλιγολογίαν πρό χρόνων τά φιλελεύθερα τών Έλλήνων φρονήματα άρχισαν νά έξυπνωσιν. Άλλά τά πανταχοῦ διαδοθέντα προλεγόμενα καί σημειώσεις τών έκδόσεών σου ένέσπειραν εις τών έλλήνων τās ψυχάς σπέρματα μεγαλοφροσύνης καί προγονικής άρετής.

Οί πεπαιδευμένοι τού έθνους άπαντες σχεδόν μάς έπικυρώνουν τās ειρημένας άληθείας· αλλά τό μέγα τοῦτο τής Ελλάδος κίνημα είναι άπόδειξις αναντίρρητος, ότι καί οί τῶν χρόνων φιλοσοφικοί σου άγώνες ένυπνέρεαν καί αὐτοί τό έπιβάλλον αὐτῶν μέρος, καί όλοι σχεδόν οί λαοί τής Ελλάδος άγωνίζονται ήδη υπέρ τής άνεξαρτησίας καί αὐτονομίας των· πράγματα καί τά δύο, ως τό έξεύρεις, τά πλέον ούσιώδη, αλλά καί τά πλέον δύσκολα, ως προς ήμās· έπειδή ή βαρβαρότης καί ή τουρκική κακοήθεια είναι εισέτι πολλή εις ήμās έξ αίτίας τής πολυχρονίου συναναστροφής μας μέ τούς τυράννους. Τής παιδείας αί ρίζαι είναι άκόμη καί όλίγαι καί άδύνατοι. Καί ή έπανάστασις πρίν λάβη τέλος έγέννησε τήν φιλαρχίαν καί φιλοπλουτίαν.

Τό φίλαρχον καί φιλόπλουτον τοῦτο θέλον νά έμποδίση τό έθνος εις σύλλογον, ήλθεν εις Έπίδauρον καί Άστρος. Καί εις τήν πρώτην περίστασιν καί εις τήν δευτέραν πάντοτε υπερέτησεν ή ιδιοτέλεια καί αί φατρίαι. Όλα ταῦτά, πατριώτα, ήτον ένδεχόμενον ν' άκολουθήσουν· αλλά εις τά μέλλοντα βλέποντες πολλοί τών όμογενών, είπον δημοσίως, ότι νέοι όντες εις τό στάδιον τής πολιτικής έπιστήμης, άνάγκη νά προστρέξωμεν εν πρώτοις εις τούς όμογενείς μας, τούς όπωσούν πρακτικούς καί ειδήμονας τών ανθρωπίνων πράξεων, μέ τούς όποιους συμβουλευόμενοι καί διά γραμμάτων καί διά στόματος, έμπορούμεν νά τρέξωμεν όλιγώτερον έσφαλμένως τό μέγα καί άγνωστον εις ήμās τοῦτο στάδιον· αί συμβουλαί όμως αί τωριναι εις τήν Ελλάδα πρέπει νά διαφέρουν πολλή από τās γραφθείσας πρότερον εις τά βιβλία, έπειδή εκείναι άν κ' εύθύς δέν έννοούντο, μήτε εις πράξιν έβάλλοντο, ή πρόδοος τού χρόνου ήτον μέγας διδάσκαλος. Τώρα δέ βιασμένοι από τήν άδυσώπητον άνάγκην τού νά έξολοθρευθώμεν ή νά υπάρξωμεν ως έθνος, καί έθνος άνεξάρτητον καί αυτόνομον, πρέπει καί αί συμβουλαί νά είναι προσαρμομέναι εις τās περιστάσεις, καί οί σύμβουλοι μέ άρκετήν πολιτικήν σύνεσιν καί άρετήν, διά νά τελεφορήσουν αί συμβουλαί των. Άλλ' έπειδή άλλο τό ιδείν καί άλλο τ' άκούσαι, καί όρθότερα ή όρασις τής άκοής, είναι ούσιωδέστατον οί σύμβουλοι νά βλέπουν όφθαλμοφανώς τά πράγματα καί οὔτω δύνανται άπταίστως καί όρθά νά οδηγώσιν εις τά καλά τό έθνος.

Όθεν καί τās συμβουλάς σου έπιθυμῶν όμοῦ μέ πολλούς άλλους καί τήν παρουσίαν σου εις τήν Ελλάδα βλέπω άναγκαιοτάτην. Άφου άγωνίσθης τόσους χρόνους νά διδάσκησιν μακρόθεν τούς δυστυχείς σου όμογενείς, δέν είναι πλέον δίκαιον τήν σήμερον νά έλθης καί σύ νά συντρέξης εις τήν άνεξαρτησίαν καί αὐτονομίαν τής Ελλάδος προσωπικώς; Άν συγγράψης εις τούς όλίγους σου χρόνους τά ύψηλότερα συγγράμματα καί ή Ελλάς πέση, τίς όφέλεια (Άν όλοι οί μετά

ταῦτα αἰῶνες στεφανώσουν τούς κόπους σου μέ τούς πλέον λαμπροτέρους έπαίνους καί ή Ελλάς μείνη πάλιν δούλη, ποία πλέον δόξα! Άν εις όλίγα λόγια άπαθανατισθής συγγράφων, καί ή πατρίς σου παραδοθῇ εις τās χείρας τού άγρίου τυράννου ή εις τήν διάκρισιν τών ανθρωπίνων παθῶν, τί έκέρδισες;

Η Ελλάς έχει τήν άνάγκην σου καί τήν άνάγκην όλων τών πεπαιδευμένων όμογενών· λοιπόν συμπαραλαβών όσους δυνηθής μαζί σου, έλθε νά συναγωνισθής μέ τούς αδελφούς σου τόν δικαιοτάτον καί νομιμώτατον παρ' όλους ποτέ αγώνας τού κόσμου. Ό άγών μας είναι υπέρ τής χριστιανικής πίστεως καί υπέρ τών ανθρωπίνων δικαίων. Πολλοί τών φιλανθρώπων τής φωτισμένης Εὐρώπης έτρεξαν καί όλοένα έρχονται καί συναγωνίζονται μαζί μας. Έλπίζομεν μαζί σου νά έλθουν καί όσοι άλλογενείς, σεβόμενοι τών έθνῶν τήν μεγαλειότητα, είναι πληροφωρημένοι ότι μέ τήν σοφίαν τους δύνανται νά συντρέξουν εις τήν βελτίωσιν ενός έθνους, τυραννουμένου τόσους αἰῶνας, έχοντος όμως πρό όφθαλμῶν όλας τās σωκρατικές σκληραγωγίας καί τήν σωτηρίαν ενός έθνους, έγγύς νά γίνη θῦμα τών παθῶν.

ΚΟΡΑΗΣ (ΠΑΡΙΣΙ)

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ
17 'Ιουνίου 1824

Υίε τής Ελλάδος άγαπητέ, καί γευναίε τής Έλληνικής έλευθερίας υπέρμαχε Όδυσσεῦ!

Η επιστολή σου, τήν όποιαν έλαβα τήν 7 'Ιουνίου τού παρόντος έτους, έκαστάβρεξε τούς γηραλέους όφθαλμούς μου μέ δάκρυα λύπης καί χαράς. Χαράς, ότι βλέπω τά τέκνα τής Ελλάδος άγωνιζόμενα προθύμως ν' άναστήσωσι τήν νικημένην από τόν τυράννον μητέρα των. Λύπης, ότι όλα της τά τέκνα δέν όμοιάζουσι τόν Όδυσσέα, άλλ' εύρίσκονται τινές μεταξύ σας, μη δυνάμενοι νά καταλάβωσιν, ότι αί διχόνοiai, άν δέν φέρωσι πάλιν όπίσω τούς Τούρκους, δέν θέλουν όμως φέρειν ποτέ τήν αυτόνομον έλευθερίαν εκείνην, ήτις χρεωστέται εις τά έκυθέντα τίμια σας αίματα, καί τήν όποιαν έπιθυμεί όλη ή Ελλάς. Τό μέγα τοῦτο κακόν έννώρασις, καί σύ, φίλε, ότι πηγάζει από τά φαρμακερά μαθήματα, τά όποια όλοι κοινώς έδιδάχθημεν εις σχολείον άνομον, από διδασκάλους άνόμους, τούς Τούρκους. Άν δέν μάς έφθειραν όλους ίσομέτρως, όλους όμως σχεδόν μάς έμπόδισαν νά μάθωμεν τό μόνον σωστικόν τής έλευθερίας μάθημα, τήν δικαιοσύνην.

Ποία λοιπόν ίατρεία τοσούτου κακού; Ν' άποθάνη μέγα μέρος τής παρού-

σης γενεάς, όσοι δέν έμπορούμεν πλέον νά άπομάθωμεν τά κακά μαθήματα, διά νά έλευθερώσωμεν καν τήν ταλαίπωρον Ελλάδα από τό όλέθριόν μας βάρος· άλλ' οὔδ'ε τοῦτο άρκεί. Άν αφήσωμεν τούς έξοπίσω μας νέους χωρίς παιδείαν, μέλλουν καί αὐτοί νά λάβωσιν ήμās τούς άνοήτους πατέρας των παράδειγμα τής διαγωγής των. Είναι λοιπόν χρεία, ως καί σύ, φίλε, τό λέγεις, νά παιδευθῇ τό γένος τά μαθήματα τής έλευθερίας, τά όποια δέν είν' άλλα παρά τά μαθήματα τής δικαιοσύνης.

Διά τοῦτο έπιθυμεί διδασκάλους τοιούτων μαθημάτων τούς διεσπαρμένους εις τήν φωτισμένην Εὐρώπην όμογενείς λογίους, καί τούς προσκαλείς νά πληρώσωσι καί αὐτοί τό εις τήν πατρίδα άπαραίτητον αὐτῶν χρέος, καθώς έσεις καθημέραν τό πληρώνετε μέ τούς ιερούς αγώνας σας. Οὔδ' αὐτοί τό ήμέλησαν, τινές έξ αὐτῶν εύρίσκονται ήδη μεταξύ σας· άλλοι δέ έκίνησαν, διά νά ένωθώσιν έντός όλίγου μέ τούς αδελφούς των. Όσοι έμειναν άκόμη, έμποδίσθησαν από διαφόρους εύλόγους αίτίας, καί εξαίρέτως από τήν άδηλότητα τής αὐτοῦ μελλούσης αὐτῶν καταστάσεως· άδηλότητα, τήν όποιαν ηὔξησαν μάλιστα τών Έλλήνων αί διχόνοiai. Τώρα άκούοντες, ότι έπιθυμείτε καί τήν όμόνοιαν, καί τήν παρουσίαν αὐτῶν ως διδασκάλων όμονοίας, δέν άμφιβάλλω περί τής προθυμίας νά δείξωσι καί αὐτοί, ότι είναι τέκνα τής Ελλάδος. Πολλοί έξ αὐτῶν δέν ζητοῦν άλλο από σās, πλὴν ό,τι ήθελε ζητήσιν καί ό όλιγαρκέστατος Σωκράτης, τήν αναγκαίαν αὐτῶν τροφήν, καί τήν βεβαιότητα, ότι μέλλετε νά τών εύκολύνετε τά μέσα νά διαπείρῳσι τήν παιδείαν, διά νά μη κατασταθῇ ή διδαχή των «Φωνή βοῶντος έν τῇ έρήμῳ».

Τοιαύτη βεβαίωσις ήθελ' ένεργήσιν πολύ, άν έκηρύττετο άπ' αὐτῶν τήν Κυβέρνησιν. Δέν ήμέλησα νά γράψω καί περί τούτου καί περί άλλων τινῶν άναγκαιῶν τήν 27 Αὐγούστου τού παρελθόντος έτους, προς τόν σεβάσμιον Πρόεδρον τού Συνεδρίου τών Άντιπροσώπων μακράν επιστολήν, τής όποιας τήν άπόκρισιν δέν έλαβα άκόμη. Όπως άν είναι, χαίρω, ότι γνωρίζετε όλοι κοινώς τήν άνάγκην τής παιδείας καί τήν έπιθυμείτε, ως φύλακα τής έλευθερίας.

Ναί! φίλε Όδυσσεῦ, τά κατορθώματα καί σου καί τών άλλων όμοίων σου, κατέστησαν τήν Ελλάδα όχι όλιγώτερον θαυμαστήν τής παλαιάς Ελλάδος· σās έμεινε τώρα νά τήν καταστήσετε καί σεβαστήν, στολίζοντες τήν μέ τήν παιδείαν, ήτις έχει νά φέρη τήν δικαιοσύνην καί τήν ακόλουθον τής δικαιοσύνης όμόνοιαν, καί νά αναγκάση τά άλλα έθνη νά σās αφήσωσιν άνενοχλήτους καί κυρίους νά

Συνέχεια στη σελ. 3

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

Τρίμηνη έκδοση

Διευθυντής

Ιδιοκτησία:
Σύλλογος των εν Αθήναις
και Απανταχού Μαρτιναιών
"ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ"

Σίνα και Δαφνομήλη 1Α
Αθήνα 10680
Α.Φ.Μ. 9998-2875
Δ.Ο.Υ. Ι' Αθηνών
web site: www.martino.gr
e-mail: aias@martino.gr

Θωμάς Γ. Καραμέρης
Ι. Δροσποπούλου 237, Αθήνα
Τηλ.: 6976006224
Συντάσσεται με τη βοήθεια
των μελών του Δ.Σ.

Επιμέλεια έκδοσης:
Τσουλουχάς Γιώργος
Μικράς Ασίας 8, Ξάνθη Τ.Κ. 67100
Τηλ.: 6932146695
e-mail: tsoulouhas@gmail.com
www.justhost.gr

Εκδότης:

Ο Πρόεδρος του Συλλόγου:
Αριστείδης Κ. Κούρος
Δρυάδων 40, Γαλάτσι 11146
Τηλ.: 6945818191

Τα ενυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τις
απόψεις του υπογράφοντα.
Κείμενα - επιστολές υβριστικού
περιεχομένου δε δημοσιεύονται.

ΔΩΡΕΕΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2014

Σίδηρης	Θεμιστοκλής	20€
Γιάγκου	Αθηνά	20€

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ ΜΑΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

**Γεώργιος
Α. Πούλιος**
Επίτιμος Δικηγόρος
Δημοσιογράφος
Ενώσεως
Κυκλαδικού Τύπου

Ο Ανακρέων (ποιητής του κρασιού και του έρωτα), έλαβε μια δωρεά, από τον Τύραννο Πολυκράτη, της Σάμου, πέντε τάλαντα. Το ποσό αυτό για την εποχή του, ήταν μεγάλο. Το φύλαγε δυο νύχτες. Αυτή η φροντίδα τον κούρασε και το επέστρεψε λέγοντας: «Τόση μεγάλη φροντίδα;» (Ιω. Στοβαίος, ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ – φόγος πλούτου 25).

Ο Ανάχαρσις, Σκύθις φιλόσοφος, όταν τον ρωτήσανε ποια καρβόνα είναι ασφαλέστερα απάντησε. Αυτά που είναι στην ξηρά. (Διογένης Λαέρτιος, Βίοι φιλοσόφων Α-105).

Ένας Αθηναίος ρώτησε τον Αντισθένη, τον ιδρυτή της κυνικής φιλοσοφίας να πάρω ωραία γυναίκα ή άσχημη; Ο Αντισθένης απάντησε. Αν πάρεις ωραία έχεις κοινή. Αν πάρεις άσχημη έχεις ποινή. (Διογένης Λαέρτιος, Βίοι φιλοσόφων, Δ-7, 48).

Ο Δημόκριτος έλεγε: Όποιος έκανε καλό γαμβρό, βρήκε ένα γιο. Όποιος απέτυχε, στον γαμβρό έχασε και την κόρη του (Ιω, Στοβαίος, ανθολόγιο 0-18).

Ο Αλέξανδρος έστειλε με αγγελιοφόρο που τον λέγανε Αθλία, μια επιστολή στον Αντίπατρο. Ο Διογένης έκανε το εξής σχόλιο.

«Άθλιος, προς Άθλιο, δι' Αθλίου, Αθλίαν»

(Διογένης Λαερτίου, Βίοι φιλοσόφων ΣΤ-25)

Κατά τον Διογένη η ανοησία είναι:

«Μεγίστη και τελειωτάτη πασών νόσων» Ιδίων περί βασιλείας Δ-160R.

Ο Ζήνων ο Κιτιεύς (Κύπριος) σε κάποιον που έλεγε πολλά (φλυαρούσε) του είπε. Έχουμε δύο αυτιά και ένα στόμα, για να ακούμε πολλά και να λέμε λίγα. (Διογένης Λαερτίου. Βίοι φιλοσόφων Δ-4).

Ο Λυκούργος ο νομοθέτης, για να αποδείξει, ότι η ανατροφή έχει μεγάλη σημασία, στους ανθρώπους, πήρε δύο μικρά σκυλιά, από την ίδια μάνα. Το ένα το έμαθε να κυνηγά και το άλλο το έμαθε να τρώγει (λαίμαργα). Σε μια συγκέντρωση Σπαρτιατών πήγε και με τα δύο σκυλιά. Συγχρόνως κρατούσε ένα δοχείο φαγητό και ένα λαγό. Το ένα σκυλί όρμησε να αρπάξει τον λαγό, το άλλο όρμησε στο φαγητό (Πλούταρχος: Περί παιδων αγωγής, 4-Ζ).

Συνέχεια στη σελ. 6

Πώς η Ελλάδα «τρώει» τα παιδιά της

Γράφει ο Γιώργος Σταυράκης

Ανάμεσα στις 27 χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα η οποία ανάλογα με τον πληθυσμό της έχει το μεγαλύτερο ποσοστό μεταναστών στη διασπορά. Με εξαίρεση, ίσως, τη Μάλτα. Υπολογίζεται ότι περίπου το 29% των Ελλήνων βρίσκονται έξω από την Ελλάδα και η συντριπτική πλειοψηφία από αυτούς γίνονται μόνιμοι κάτοικοι.

Το δημογραφικό πρόβλημα της χώρας δεν είναι μόνο αποτέλεσμα εντός των τειχών, όπως πολλοί ισχυρίζονται. Είναι επίσης συνέπεια του μεγάλου μεταναστευτικού κύματος των δεκαετιών του 1950, '60 και '70.

Εκατοντάδες χιλιάδες νέοι άνθρωποι που ξενιτεύτηκαν εκείνα τα χρόνια στην Αμερική, την Αυστραλία, τη Γερμανία, σήμερα έχουν παιδιά, και πολλοί από αυτούς και εγγόνια. Είναι ουσιαστικά η δεύτερη και η τρίτη «χαμένη» γενιά. Κανένας δε θα μπορούσε να κατανοήσει τα αίτια της μαζικής εξόδου από τη χώρα εκείνα τα δύσκολα χρόνια.

Από τότε πέρασε μισός αιώνας, οι οικονομικές και άλλες συνθήκες στην Ελλάδα άλλαξαν σημαντικά προς το καλύτερο. Αντίθετα, στις χώρες υποδοχής τα οικονομικά πράγματα είναι στάσιμα. Λογικά αφού τα πράγματα είναι έτσι, με τη γνωστή αγάπη των απόδημων για τον τόπο τους, θα έπρεπε να έχουμε μεγάλο αριθμό παλιννοστούντων τα τελευταία χρόνια. Όμως, κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει. Τότε, άραγε τι φταίει; Οι ελάχιστοι που έρχονται - από ΗΠΑ - Αυστραλία - για μόνιμη εγκατάσταση στην Ελλάδα συναντούν σοβαρές δυσκολίες προσαρμογής. Η συμπεριφορά των ανθρώπων στην Ελλάδα η οποία, σημειωτέον, κάποτε ήταν και δική τους, είναι τώρα για αυτούς απαράδεκτη. Βλέπουν αμήχανοι τη σύγχυση, την αυθαιρεσία, και τον ηθικό εκπεσμό του μέσου Νεοέλληνα και προβληματίζονται. Συναντούν δυσκολίες και αδιέξοδα προσαρμογής, και συχνά εγκαταλείπουν την προσπάθεια και φεύγουν ξανά για να «ανανεώσουν το συμβόλαιο» με τη θετή πατρίδα.

Είναι φανερό ότι υπάρχει σοβαρό πολιτισμικό χάσμα το οποίο μοιραία έφερε η πάροδος του χρόνου με έντονες μεταβολές στον τρόπο σκέψης και κοινωνικής συμπεριφοράς, ανάμεσα στις δύο ομάδες.

Συνέχεια στη σελ. 6

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΡΑΗ

Συνέχεια από τη σελ. 2

οργανίσετε την πολιτείαν σας, ως είναι δίκαιον, έσεϊς μόνοι, έπειδή και σεις μόνοι, έχουσε αίματ'α δι' αυτήν.

Χωρίς την ιεράν ταύτην όμόνοιαν, πίστευσε τόν γηραιόν πατέρα σου, υιέ άγαπητέ (έπειδή μ' έκαμες τήν τιμήν νά όνομασής όνός μου), ότι και έάν παρ'ά τ'ά έως τώρα ήρωϊκά σας άνδραγαθήματα δείξετε άκόμη ήρωϊκώτερα εις τό έξής άλλα, έάν και έως εις αύτήν τοϋ τυράννου τήν καθέδραν προχωρήσωσι τ'ά άνίκητά σας όπλα, μήν έλπίζετε τήν όποϊαν έπιθυμείτε, και διά τήν όποϊαν άγωνίζεσθε, άνεξαρτησίαν. Ώχ Θεέ! τρέμει και τό σώμα μου και ή ψυχή συλλογιζόμενον τ'ά εκ τής διχονοϊας ένδεχόμενα παθήματα. Μετά τόσας θυσίας, μετά τόσους άγώνας, τούς όποϊους και ό Λεωνίδας και ό Θεμιστοκλής ήθελαν θαυμάσειν, άν επέστρεφαν εις τόν κόσμον, ν' άναγκάσετε μέ τήν διχόνοιάν σας τούς ξένους νά οργανίσωσι τήν πολιτείαν σας! Έσεϊς νά φυτεύσετε και μέ τ'ά αίματά σας νά ποτίσετε τής έλευθερίας τό δένδρον, και νά έλθωσιν έξωθεν άλλοι νά σ'ς διδάξωσι πώς και πότε πρέπει νά γεύεσθε τούς καρπούς του!!! Στρατιώται, Στρατηγοί, Νομοθέται, Κυβερνήται, πάσης τάξεως πολίται, ύποφέρετε νά πάθη τόσην καταισχύνην ή κοινή σας μήτηρ, ή Έλλάς; Και ποϊαν χάριν έχει νά σ'ς χρεωστή, ότι τήν έλευθερώσετε από τούς Τούρκους, έάν δέν καταστήσετε και τήν έλευθερίαν της αύτονόμως άνεξάρτητον μέ τόν ιερόν δεσμόν τής όμονοϊας; «Άδελφός ύπό άδελφοϋ βοηθούμενος, ως πόλις όχυρά και ύψηλή, ίσχύει δέ, ώσπερ θεμελιωμένον βασιλείον» είναι λόγια τοϋ σοφοϋ Σολομώντος. Βεβαιωμένα από τήν καθημερινήν πείραν.

Όσα λέγω, φίλε Όδυσσεϋ, περί όμονοϊας, δέν αποβλέπουσιν κατευθείαν έσέ-ξειδεις μέ τήν έως τώρα διαγωγήν σου, ότι δέν έχεις χρεϊάν άποτοιαύτας παραγγελίας. Ένδέχεται όμως νά εύρίσκωνται μεταξύ σας τινές, όχι κακοί στρατηγοί, όχι κακοί πολίται, άλλ' άνθρωποι άπατημένοι από έχθρών τής Έλλάδος ανθρωπίσκων φαρμακερός συμβουλ'άς- άνθρωποι νομίζοντες, ότι όστις κρατεί όπλα, είναι και έλευθερος, είναι και δυνατός, είναι και άσφαλής, διά τοϋτο μόνον, ότι κρατεί όπλα. Πλάνην μεγάλην πλανώνται οί ταλαίπωροι. Μόνη ή δικαιοσύνη φέρνει τήν έλευθερίαν, τήν δύναμιν και τήν ασφάλειαν- όπλα χωρίς δικαιοσύνην, γίνονται όπλα ληστών, ζώντων εις καθημερινόν κίνδυνον νά στερηθώσι τήν δύναμιν από τούς άλλους-ληστές, ή και νά κολασθώσιν ως λησται από νόμιμον έξουσίαν. Ή άνδρεία χωρίς τήν δικαιοσύνην είναι εύτελές προτέρημα- ή δικαιοσύνη, άν έφυλάσσετο από όλους, οϋδέ χρεϊάν όλως είχε τής άνδρείας, ως έλεγεν ό ένδοξος και μέγας στρατηγός Άγισίλαος, «Οϋδέν άνδρείας χρήζομεν, έάν πάντες ώμεν δίκαιοι». Και αύτή τοϋ Θεοϋ ή παντοδυναμία ήθελ' είσθαι χωρίς όφελος διά τούς ανθρώπους, άν δέν ήτον ένωμένη μέ τήν άπειρον δικαιοσύνην του.

Λανθάνεσαι, φίλε Όδυσσεϋ, όταν κρίνης άναγκαϊαν και τήν αύτοϋ παρουσίαν μου. Τί ζητείς, και τί έλπίζεις, άπ' έμέ; Έάν ζητής συμβουλ'άς, παρ' όσας έγγραφα πολλάκις πρός άλλους, και γράφω πρός σέ σήμερα, συμβουλ'άς όχι τής κεφαλής μου, άλλα τών σοφών προγόνων μας, άλλας δέν έχω νά δώσω- αύτάς και οί αύτοϋ διατρίβοντες λόγοι όμογενείς είναι ίκανώτεροι μου νά σ'ς τ'άς ένθυμίζωσιν. Έάν ζητής πράξεις, ζητείς ν' αύξήσης τήν λύπην μου. Άν είχα στρατιωτικήν ήλικίαν, χωρίς άναβολήν ήθελα τρέξειν νά γραφθώ στρατιωτικής τής στρατιδός, στρατηγού-μενος από τόν Όδυσσέα. Άλλά μάθε, στρατηγέ μου, άν άκόμη δέν τό έμαθες, ότι από τήν 27 τοϋ περασμένου Άπριλίου ήρχισα νά τρέχω μέ ποδoαγρικούς πόδας τό 77 έτος τής ήλικίας μου- από τοιοϋτους στρατιώτας είμαι βέβαιος, ότι δέν έχεις χρεϊάν. Τά πρός τήν πατρίδαν χρέη μου είναι τόσον βαρύτερα, όσον ή πατρίς μ' έπλήρωσε πολύ πλεόντερον άπ' ό,τι ήξιζαν οί μικροί μου κόπτοι, μέ τήν εύνοιάν της, τήν όποϊαν δέν άλάσσω μέ τούς θησαυρούς όλης τής γής- άλλα δέν έχω πλέον ό ταλαίπωρος άλλο τί νά προσφέρω εις αύτήν παρ' εύχας ύπέρ τής εύδαιμονίας της, και δεήσεις εις όλα της τ'ά τέκνα, τούς άδελφούς μου, νά σέβωνται τήν πατρίδα πλέον παρ'ά τούς ίδίους των γονείς. Ή δέησίς μου είναι αύτοϋ τοϋ φιλοπάτριδος Σωκράτους παραγγελία τοϋ όποϊον τούς λόγους γράφω μετά τό τέλος τής επιστολής σου ολοκλήρους, διά νά τούς κοινωνήσης και εις στρατηγούς και εις στρατιώτας, και πάσης άλλης τάξεως πολίτας, και νά τούς μεταχειρίζεσθε ως όμονοϊας σάλπιγγα, όχι μόνον πολεμούντες Τούρκους, άλλα και όσάκις έρχεσθε εις ανάγκην νά πολεμήτε τ'ά τυραννικώτερα παρ'ά τούς Τούρκους ανθρώπινα πάθη.

Ό Θεός τών δυνάμεων, υιέ τής Έλλάδος Όδυσσεϋ, νά εύλογήση τ'ά όπλα σου διά νά άληθεύση εις μέν έσ'ς τό «Είς διώζεται χιλίους» εις δέ τούς έχθρούς σας τό «γεννηθήτω ή όδός αύτών σκότος και όλίσθημα, και άγγελος κυρίου καταδιώκων αύτούς!».

Ό φίλος και σοϋ και τής κοινής πατρίδος.
Α. Κοραΐς.

Ίδου τί έλεγεν εις τήν φυλακήν εύρισκόμενος ό σεβάσμιος Σωκράτης :

«Μητρός τε και πατρός και τών άλλων προγόνων άπάντων τιμώτερον έστιν ή Πατρίς και σεμνότερον και άγιώτερον, και έν μείζονι μοίρα και παρ'ά θεοίς και παρ' ανθρώποις τοίς νοϋν έχουσι. Και σέβεσθαι δει και μάλλον ύπείκειν και θωπεύειν «ΠΑΤΡΙΔΑ» χαλεπαίνουσιν, ή πατέρα- και ή πείθειν, ή ποιείν ή άν κελεύη, και πάσχειν έάν τι προστάττη παθείν ήσυχίαν άγοντα. Έάν τε τύπτεσθαι, έάν τε δείσθαι, έάν τε εις πόλεμον άγη προϋησόμενον ή αποθανούμενον, ποιητέον τ'άτα και τό δίκαιον οϋτως έχει. Και οϋχ' ύπεικτέον, οϋδ' άναχωρητέον, οϋδέ λειπτέον τήν τάξιν, άλλα και έν πολέμω και έν δικαστηρίω και πανταχοϋ ποιητέον ά άν κελεύη ή πόλις τε και ή «ΠΑΤΡΙΣ» ή πείθειν αύτήν ή τό δίκαιον πέφυκε. Βιάζεσθαι δέ οϋχ' όσιον, οϋτε μητέρα οϋτε πατέρα- πολύ δέ τούτων έτ' ήττον τήν «ΠΑΤΡΙ-ΔΑ».

Άν άγαπής νά μέ γράψης, άγαπητέ Όδυσσεϋ, πέμψε τήν επιστολήν σου εις τόν έν Τεργέστη Κον Ίάκωβον Ρώταν, ή τόν έν Λιβόρνυ κ. Ζωρζήν Ροδοκανάκην, ή τόν έν Μασσαλίς κύριον Θεόδωρον Πρασσακάκην και δι' αύτών τήν λαμβάνω άσφαλώς. Και πάλιν άσπάζομαι σε και πάλιν ύγίαινε και κατευοδού.

Και μετά από αυτά οι κατηγορίες:

Αξίζει να ξαναθυμηθούμε, μετά από τόσα καλά λόγια, και τις κατηγορίες και τις φοβερές στιγμές που υπέφερε ο αγωνιστής-ήρωας για συμφωνίες με τους Τούρκους. Ένα γράμμα του Οδυσσέα προς τον Δ. Υψηλάντη είναι πολύ διαφωτιστικό και ξεκαθαρίζει πολλά απ' όσα συνέβησαν στη συνέχεια.

«Πρίγκηπα ιδού σοϋ περικλείω τ'ά ίσα τών γραμμάτων όπου σήμεραν έλαβα από τούς Τούρκους και Ρωμαιοϋς Πατρατζικίου Ζητουνίου και Λαρίσης. Σοϋ τ'ά στέλνω όχι νά τ'ά κρύψης, άλλα νά τ'ά κάμης φανερά εις όλους και νά πληροφορήσης τόν κόσμον, ότι κρατώ πάντα άνταπόκρισιν μέ τούς Τούρκους μέ σκοπόν πατριωτικόν, μέ τοϋτον τόν τρόπον νά ήμπορέσωμεν καμμίαν φοράν νά τούς φέρωμεν εις καμμίαν τοποθεσίαν, όπου να τούς χάσωμεν. Άλλά τ'αϋτα μου τ'ά τερίτιπα οί Κοτζαμπασήδες και οί νέοι Γκενεραλαίοι τής Έπικρατείας τής Έλλάδος τ'ά λέν προδοσίαις.

Έγώ, άφοϋ έφωδίασα τό φρούριον τών Αθηνών μέ ό,τι ήδυνήθην, έκστρατεύω μέ ολίγας στρατιωτικές δυνάμεις, όχι ν' άντιπαραχθώ εις τούς έχθρούς, άλλα νά τούς άπατήσω μέ τ'άς ύποσχέσεις, έως ότου γλυτώσω μερικά αδύναμα παιδιά και γυναίκες, και νά συνάξουν τινά από τ'ά εις άλώνια γεννήματα.» (3)

Και το άδοξο τέλος του Λιονταριού της Ρούμελης

Ο Οδυσσέας Ανδρούτσος ύστερα από μια σταδιοδρομία γεμάτη αγώνες και περιπέτειες συλλαμβάνεται στις 7 Απριλίου 1825 στο χωριό Λιβανάτες από... το πρωτοπαλίκارο του τον Γιάννη Γκούρα και στη συνέχεια μεταφέρεται στην Ακρόπολη των Αθηνών όπου φυλακίζεται αλυσοδεμένος στον Γουλά.

Εκεί βασανίστηκε ο Οδυσσέας με διαταγή του Γκούρα. Στις 5 Ιουνίου 1825 ο Ι. Μαμούρης, ο παπαΚώστας και ο παλιός εχθρός του ο Μήτρος Τριανταφυλλίνας υπέβαλαν σε φρικτά βασανιστήρια **το Λιοντάρι της Γραβιάς** και στο τέλος τον πέταξαν από τό παράθυρο του Πύργου για να πουν πως ήθελε να δραπετεύσει!

Ο Σόλων Γρηγοριάδης τελειώνοντας την ομώνυμη μονογραφία του για τον ήρωα, γράφει: «Ο Οδυσσέας Ανδρούτσος υπήρξε όχι μόνο εθνικός, αλλά και λαϊκός αγωνιστής. Συσφίχθηκε ανάμεσα στις κοινωνικές Συμπληγάδες οι οποίες τον συνέθλιψαν ανελέητα. Και ενώ μπορούσε να συνεχίσει τη ζωή του φορτωμένος με δράση και δόξα, τελείωσε τις μέρες του πρόωρα και άδοξα, σαν ο μεγαλύτερος αφορισμένος και μεγαλύτερος αδικημένος της ιστορίας μας». (3)

Αυτή είναι πολλές φορές η μοίρα των γενναίων!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- 1.Νεοελληνική Επιστολογραφία. Επιμέλεια Κ. Θ. Δημαρά. Βασική Βιβλιοθήκη, αριθ. 43, Αθήνα 1963.
- 2.Ομοίως ως άνω
- 3.Σόλωνας Γρηγοριάδης: «Ανδρούτσος», οι Μεγάλοι Έλληνες Αμφισβητίες, Εκδόσεις Κ. Μπούζας χ.χ.
- 4.Επαμ. Κ. Στασινόπουλος: «Ιστορία των Αθηνών», (Αθήνα), 1973.

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΝΟΥ (Πουσ -Μαδ)

Γράφει ο Παν. Γεωρ. Δημάκης
Ιστορικός Σύμβουλος Δήμου Λοκρών

Τα πηγάδια διαχρονικά υπήρξαν πηγές ζωής, αναφέρονται δε από τα χρόνια του Μύθου, ακόμα στην Παλαιά και Καινή Διαθήκη, αλλά και στις παραδόσεις και θρησκείες όλων των Λαών της Γης, περιβαλλόμενα ενίοτε από δεισιδαιμονίες και θρύλους. Σήμερα στον τόπο μας σχεδόν έχουν καταστραφεί ή καταχωθεί, αφού εξέλειπαν οι λόγοι της ύπαρξης των. Παρέμειναν ζώντα όμως στον καθημερινό λόγο, ως παραδείγματα (π.χ. στόμα πηγάδι), αναγνωριστικά τοπίων (π.χ. κοντά στο πηγάδι) κλπ. Το πηγάδι του Μαρτίνου είναι ένα από ελάχιστα εναπομείναντα παλαιά φρέατα, όχι μόνο στην Φθιώτιδα αλλά και στον Ελλαδικό χώρο, που να διατηρείται εν τόπω και εν χώρω, σε αρίστη κατάσταση. Αυτό το είδος των νεότερων μνημείων, ακόμη δεν έχει καταγραφεί, στην τοπική συλλογική μνήμη κατά την σημασία τους, ενώ είναι Τοπόσημα, που σηματοδοτούν, πέρα από την χρηστικότητα, την φιλοκαλία των κατοίκων, μια διαχρονική σύνδεση, του παρόντος με το τιμώμενο παρελθόν, με την αρχιτεκτονική διάταξη του χώρου, όπως του Πουσ-Μαδ του Μαρτίνου, αρχαίων και νεότερων καταλοίπων, που δικαιώνει όσους πιστεύουν, στο βαθύ αισθητήριο των Ελλήνων, που τους συνδέει με την πατρική κληρονομιά και που ποτέ δεν απέταξαν, όπως εδώ οι Μαρτιναίοι, αλλά την διαφύλαξαν από την λιθολόγηση και την καταστροφή. Το φρέαρ αυτό αποτελεί και κληρονομιά της Περιφέρειας Κεντρικής Ελλάδος, που πρέπει να το προφυλάξει και διαφυλάξει, με τα κατάλληλα μέτρα και στο μέλλον. Όταν η τελευταία πατριαρχική ομάδα, πολεμική ή μεταναστευτική από την Μουζακιά, με επικεφαλής τον Μαρτίνο², κατέφθασε στον χώρο του σημερινού Μαρτίνου, επέλεξε να εγκατασταθεί πλησίον του πηγαδιού Πουσ-Μαδ, για να υδρεύεται, αλλά και αρκετά ψηλότερα, στον κωνικό λόφο με τις απόκρημνες πλαγιές που παρείχε ασφάλεια, αλλά και διακριτική απόσταση, από τους προηγούμενους οικιστές στο Παλιοχώρ¹, στο Μπογδάνι αλλά και τις διάσπαρτες γύρωθεν ποιμενικές εγκαταστάσεις, αυτοαποκαλούμενοι για λόγους διαχωρισμού "Λιμ' θιαίοι". Ο ιδιαίτερος χαρακτήρας των δεν μετεβλήθη, παρά μόνον μετά την διέλευση της Νέας Εθνικής Οδού Αθηνών – Λαμίας, όταν άλλαξε η χρήση γης, οι νέες ιδέες τα νέα πρότυπα διείσδυσαν και διεβρωσαν την περικλειστη κοινότητα των, αφήνοντας μόνον ίχνη και λιγοστά κατάλοιπα του παρελθόντος κοινωνικού των μορφώματος.

Δύο κείμενα που αναφέρονται, κατευθύναν στο πηγάδι του Μαρτίνου* και σε πηγάδι της Θήβας** παρατίθενται. Στο πρώτο περιγράφονται με ενάργεια, οι κόρες του Μαρτίνου γύρω από αυτό, με την συστολή που τις χαρακτήριζε. Ενώ στο δεύτερο, στο οποίο αναφέρεται ο Πλούταρχος** η Θαρραλέα Τιμόκλεια, ανακαλεί στην μνήμη παλαιότερων Μαρτιναίων, γυναίκες αρματωμένες του Μαρτίνου ακόμα και στις καθημερινές ασχολίες. Ενίοτε μερικές, τις νύχτες με φεγγάρι, δεν παρέλειπαν να κατέρχονται μέχρι το Πουσ-μαδ με ένα κόκκινο κάλυμμα στο κεφάλι και ένα καθρέπτη για να ανιχνεύσουν στα σκοτεινά νερά το πρόσωπο του άνδρα που θα παντρεύονταν. Στην παρούσα εργασία έχει προστεθεί και μία είδηση από την Εφημερίδα των Συζητήσεων του 1895***, όπου με πολλή ζωντάνια περιγράφονται ο χαρακτήρας και το ψυχικό απόθεμα γενναιότητος των Μαρτιναίων.

Αρχαία κατάλοιπα, σπόδια και αποτμήματα, λεκάνες επαρχιακού εργαστηρίου στρογγυλές λίθινες **φωτο 1-2** σε δεύτερη χρήση με διάτρηση απορροής τμήμα λιθίνου κίονα και παραλληλόγραμμη αρχαία λεκάνη **φωτο 3**, πρωτότυπος διάτρητος ημίεργος λίθος για την δέσμευση των

ζώνων. Το σπουδαιότερο όμως είναι το διασωζόμενο κυκλικό πλακόστρωτο δάπεδο, από ακανόνιστες πλάκες διαφόρων χρωμάτων, για να παραμένει ο χώρος στεγνός και καθαρός από λασπουριές. Το σύνολο των λίθων είναι προφανές, ότι έχει συγκεντρωθεί με επιμέλεια και καλαισθησία από το «Παλιοχώρ» και δείχνει την αδρή φιλοκαλία των κατοίκων, οι οποίοι ενέταξαν ολόκληρη αυτή την θαυμάσια και μο-

ναδική σύνθεση, μέσα στην χλωροασιά της επίπεδης μικρής κοιλάδας που περιλαμβάνει και την εκκλησία **φωτο 6**. Είναι θαυμαστό ότι δεν ελιθολογήθηκαν ή δεν αφαιρέθηκαν τεμάχια ή αποτμήματα των αρχαίων καταλοίπων, που παλαιώναν, το σωζόμενο περιχέλιωμα του φρέατος από σκαλιστή κόκκινη πέτρα, που διατηρεί τα ίχνη των αντλητικών σχοινίων καθώς και τμήμα του κτιστού με αριστοτεχνικό τρόπο φρέατος.

*** Η στρατιωτική ζωή εν Ελλάδι επιμ. Μ. Vitti Αθήναι 1978.**

«... τό εσπέρας, όταν έφάνη τό Μαρτίνι, όπου έπρεπε να μας δώσουν κονάκια, εγώ πρώτος έτρεξα εις τά κάτω από τόν λόφον φρέατα νά σβύσω τήν δίψαν μου, ζητών υδωρ από τάς κόρας του χωρίου, αί όποιαί έκείνην τήν ώραν ήντιουν τό χρειαζόμενον εις τάς οικογενείας των και έποτιζον κάθε μία τά ζώα της. 'Αλλά φει! υποδοχή ως το 'Ελιέξερ δέν μέ έπερίμενεν εις τό φρέαρ. Δέν είχαν, ναί μέν, ως εκείνος καμήλους μαζί μου, καί μά τήν αλήθειαν ούτε ορεξιν είχαν δι' άλλον, καθώς εκείνος, νά εκλέξω κορίτζι, άλλα έδίψων και έπρεπε νά πίνω. ' Εκεί ναι, όταν μέ είδον μακρόθεν ακόμη τρέχοντα εις τό φρέαρ, είτε άγνοούσαι τόν σκοπόν μου καί φοβηθήσαι, είτε έννοοΰσαι και δυστροποΰσαι, άλλη εις τό μουλάρι άνέβη νά φύγη, άλλη όπίσω από τό ζωντόβολον ή τό βώδι εκρύφθη, άλλη εις τό άπέραντον ξύλον ήτοιμάσθη δέν ήξευρον. 'Ητο πολυγλωσσος ό φίλος! ήξευρε καί άρβανίτικα.. 'Εφθασε καί τό απόσπασμα, τού όποιου πολλοί στρατιώται ήξευρον επίσης τά άρβανίτικα, και γενική συνδιάλεξις ήρχισε μέ τά "μιρ" καί τά "τζι" καί τά "μπερδι". Πόσον έλυπήτην τότε όι ό γονείς μου δέν μέ εμαθον και τά άρβανίτικα, διά νά λάβω και εγώ μέρος εις τήν συνδιάλεξιν! καί όμως ό πάππος μου ή μπόρουσε κάλλιστα νά μέ τά μάθη χωρίς διδάσκαλον, διότι άλλην γλώσσαν δέν ήξευρε καλά. Είδον τάς κόρας νά καταβύσιν έπειτα μία μία, από τά ξύλα και τά μουλάρια, και νά εξέλθωσιν από τά όπισθεν τών ζώνων. 'Επλησίασαν εις τά φρέατα και μέ μεγάλην προθυμίαν μας έδωσαν εις όλους νά πίνωμεν, ή μία από κάδον, ή άλλη από ασκόν, ή τρίτη από τήν στάμναν της...»

**** Πλουτάρχου Γυναικών αρετή Τιμόκλεια**

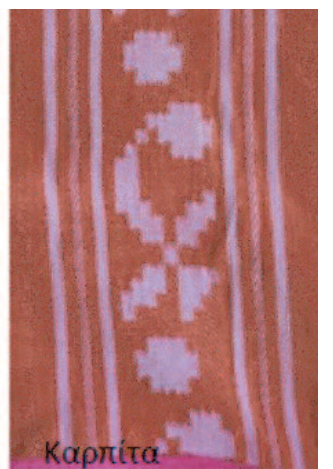
Η Τιμόκλεια² ήταν αδελφή του στρατηγού Θεαγένη, αρχηγού των Θηβαίων στην μάχη της Χαιρώνειας. Μετά την επανάσταση των Θηβαίων εναντίον της Μακεδονικής φρουράς στην Καδμεία και την πολιορκία της Θήβας από τον Μέγα Αλέξανδρο, που είχε ως αποτέλεσμα την ολοκληρωτική καταστροφή της πόλης και τον σφαγισμό των κατοίκων της, ο Αλέξανδρος είχε θέσει την τιμή και την περιουσία των κατοίκων της Θήβας στην διάθεση του στρατού και των συμμάχων του. Ένας από τους αξιωματικούς του μπήκε στο σπίτι της Τιμόκλειας και το λεηλάτησε. Την χρησιμοποιούσε σαν σκλάβα και την απειλούσε ότι θα την σκότωνε εάν δεν του παρέδιδε ό,τι τιμαληφή και οικογενειακά κειμήλια είχε. Η Τιμόκλεια μη μπορώντας με άλλον τρόπο να απαλλαγεί από τις πιέσεις του τον οδήγησε σε ένα ξεροπήγαδο έξω από το σπίτι της λέγοντας του ότι εκεί μέσα είχε κρύψει όλα τα αντικείμενα. Ο Θρακιώτης αξιωματικός ακολούθησε την Τιμόκλεια εντελώς ανυποψίαστος και καθώς έσκυψε πάνω από το πηγάδι, αυτή τον έσπρωξε με δύναμη και τον σκότωσε. Για την πράξη της αυτή οδηγήθηκε στον Αλέξανδρο όπου μπροστά του χωρίς να τα χάσει δεν αρνήθηκε την πράξη της. Το θάρρος και το ηγεμονικό της παράστημα έκαναν εντύπωση στο Αλέξανδρο και την ρώτησε ποια είναι, εκείνη του απάντησε ότι ονομάζεται Τιμόκλεια και είναι αδελφή του Θεαγένη που ήταν στρατηγός των Θηβαίων στην μάχη της Χαιρώνειας εναντίον του Φιλίππου. Λέγεται ότι ο Αλέξανδρος την θαύμασε και την άφησε ελεύθερη.

ΣΚΗΝΑΙ ΕΙΣ ΑΤΑΛΑΝΤΗΝ ΤΟ 1895

***Η Εφημερίς των Συζητήσεων της 23 Απριλίου (7 Μαΐου) 1895 φ. 512 καταγράφει μία σκηνή, από την καθημερινότητα των κατοίκων της Επαρχίας Αταλάντης, μάλιστα του Μαρτίνου, όπου οι κάτοικοι αρειμάνιοι και οξύθυμοι, συχνά δημιουργούσαν και μεταξύ τους ζητήματά, τα οποία όμως προσπαθούσαν πάντα, να επιλύσουν με τους δικούς τους κώδικες, αρνούμενοι την εφαρμογή του Νόμου, από τις κατά τόπους αρχές, που

βέβαια δεν την εφήρμοζαν και ακριβοδίκαια. Η ανάγνωση του σχετικού λήμματος παρατίθεται ακολούθως: «...ΣΚΗΝΑΙ ΕΙΣ ΑΤΑΛΑΝΤΗΝ ως αγγέλλεται τηλεγραφικώς εξ Αταλάντης εις το Υπουργείον των Στρατιωτικών, ο Δήμος Δαραμάρας δι' αγνώστον αιτίαν, απειπειράθη να δολοφονήσει τον Πέτρον Βόλην. Τον δράστη της απόπειρας, συνέλαβεν ο εκεί αστυνόμος, αλλά καθ' όδον κατόρθωσαν να απελευθερώσουν αυτόν, οι φίλοι του Κωνσταντής και Νικόλας Ρένας (Τα ονόματα, είναι υπαρκτά, το Ρένας πρέπει να διορθωθεί εις Ρίνας), ους όμως κατόρθωσε μετ' ολίγων να συλλάβει ο αστυνόμος μετά δύο αστυφυλάκων. Τούτους οδήγησε και έκλεισε εις το αστυνομικόν κατάστημα. Εκεί όμως συνηθροίσθησαν πολλοί πολίτες δια κωδωνοκρουσίας, αίτινες εξαγριωμένοι, ήθελαν να εισέλθουν εις το αστυνομικόν κατάστημα, ζητούντες να απελευθερώσουν τους συλληφθέντας και να πυρπολήσουν αυτό. Οι αστυφύλακες, ολιγάριθμοι, μόλις και μετά βίας ηδυνήθησαν να αναχαιτίσωσι την οργήν του πλήθους. Ο Αστυνόμος ζητά δια του υπουργείου των στρατιωτικών, ενίσχυσιν της Αστυνομίας καθόσον με τους υπάρχοντες αστυφύλακες αδυνατεί να αποκαταστήσει την διασταλθείσαν τάξιν εν τη πόλει (Αρχείον Π.Γ.Δημάκη). Είναι προφανές ότι τα γεγονότα αυτά εν Μαρτίνω, το σωτήριο έτος 1895, οφειλόμενα μάλλον σε εκλογικές και κομματικές αντιθέσεις, ήσαν συνήθη. Η κωδωνοκρουσία, κατά τα τοπικά ήθη, είναι η εσχάτη προειδοποίηση και η συρροή των ανδρείων και φιλονείκων κατοίκων αναγκάζει τις Αρχές, περίπου να κηρύξουν στρατιωτικό νόμο, πράγμα που δεν απέφυγαν αργότερα το 1918 με τα Βενιζελικά και Αντιβενιζελικά να έχουν δημοσιευθεί ήδη και σχολιασθεί (Στρατιωτική Στάση στην Λαμία, υπόθεση Κουτσούρη, Λέππα κλπ). Η συνέχεια δεν είναι γνωστή, τα χρόνια έχουν περάσει, οι χαρακτήρες είναι πιο χαμηλών τόνων και σήμερα οι κάτοικοι του ιστορικού Μαρτίνου, αν και διατηρούν το πατρογονικό και αρχετυπικό τους ήθος εν μέρει, είναι φιλικόι, φιλόξενοι και δημιουργικοί, ενώ έχουν κρατήσει σχεδόν όλα τα ιδιώματα και ιδιομορφίες, που τους ξεχωρίζαν από όλους τους περίξ οικούντες. 1. Λεξικόν Ανθ. Γαζή1 Βενετία 1800. Φρέαρ – πηγαδιού, όρυγμα κατά βάθος εις την γην ένθα ύδατος πηγή. Ομήρου Ιλ. φ197 «πάσαι κρήναι εις τα φρέατα μακρά νέουσι» και φρέατα βαθέα ρέουσι. Λάκκος ή Κινστερνα, λινός, εν ώ εφύλαττον το έλαιον Αριστ. Πλούτος 819. Από του φλέω, αναδίδωμι, τροπή του λ' εις ρ' φρέω, φρέαρ, εξ ου αναδίδεται και πηγάζει το ύδωρ, άλλοι δε από του φέρω, φρέω. Φρέαρ (φρήFar) τεχνητό όρυγμα υδρεύσεως ή εξορύξεως ορυκτών. Μόνο στην Ελληνική γλώσσα εμφανίζει την σημασιακή μεταβολή (νερό που αναβλύζει (Λεξικόν Μπαμπινιώτη). 2. Το Μαρτίνο ως οικισμός αναφέρεται στην τουρκική απογραφή του Σουλτάνου Βαγιαζίτ Β' από το 1466 ως Μαρτίνο Μουζάκη, ενώ υπάρχει το Παύλο Μουζάκη, Νικόλα Μουζάκη, Μαρτίνο, προφανείς ονοματοδοσίες των ιδρυτών τους. Αυτό είναι και ο οδηγητικός μίτος ως προς την ονομασία, αφού η πολύκλαδη ηγεμονική οικογένεια Μουζάκη αναφέρεται από πολλές πηγές ενώ αρκετά πολίσματα με το όνομα Μουζάκι έχουν ιδρυθεί στον Ελλαδικό χώρο (Κ. Σάθας Νεοελλ. Φιλολ. Βιογραφία Αθήναι 1869 – Ν. Χοπφ Greco-Romains Berlin 1873 σελ. 271) κ.λ.π. Το όνομα Μαρτίνος, πράγματι όπως αναφέρεται στις προφορικές παραδόσεις των Μαρτιναίων, έχει Δυτική προέλευση. Ο Πάπας Μαρτίνος Α' (649-655) όταν εξελέγη αντιμετώπισε την αίρεση του Μονοθελητισμού. Ο Αυτοκράτωρ Κωνστας, μονοθελητής, συνέλαβε και εξόρισε τον Πάπα Ρώμης Μαρτίνο, τον οποίον τιμά η Ορθόδοξη Εκκλησία, ως ορθοτομούντα τον λόγο της αληθείας, κατά τον αγώνα του εναντίον της επεμβάσεως της Πολιτείας στα Εκκλησιαστικά. Εορτάζεται η μνήμη του την 20η Σεπτεμβρίου (νέος Συναξαριστής Ορθόδοξου Εκκλησίας ΙΝΔΙΚΤΟΣ). Το Μαρτίνος απαντά και σε δημοτολόγια του 19ου αι. στη Λοκρίδα στο Ζέλι, στον Έξαρχο σε αρβανιτόβλαχους (?) και Μπογδάνους ποιμένες ήδη εγκατεστημένους σε οικισμούς ή ποιμενικούς καταυλισμούς. Η παρούσα υποσημείωση δεν αποφαίνεται για την ονομασία του Μαρτίνου, συμβάλλει μόνο με την παράθεση των τεκμηρίων σε μια ανάγνωση.

Σημ. Δείγματα υφαντικής γυναικών Μαρτίνου-Καστρίου

Συνέχεια στη σελ. 8

Κάθε φωτογραφία... χίλιες αναμνήσεις

Καθιστός δεξιά κάτω Ιωάννης Παν. Δαραμάρας στο στρατό με άλλους στρατιώτες

Απο αριστερά: Γεώργιος Ψωρομύτας, Ιωάννης Γκρίτζας, Γεώργιος Ιωαν. Λέκκας και Σεραφείμ Μπώκος

Γιαννούλα Κωτσαλά-Αθανασάκη με Μαρτιναίικη Εθνική Ενδυμασία

Δήμος Νικ.Κωτσαλάς με φίλο του στο Στρατό

Απο αριστερά: 15 Αυγ. 1962-63 περίπου, στην Παναγία. Ελένη Γκουβάκη, Μαρία Μαλέρδου, Αγγελική Σίδερη, Φιλίτσα Λέκκα και Φαλίτσα Σίδερη

Απο αριστερά: καθιστός Ανέστης Μύθης όρθιος Νικόλαος Κων/νου Κωτσαλάς

Απο αριστερά: Δημήτριος Ιωαν. Λέκκας, η γιαγιά Φίλια Λέκκα, στα χέρια της γιαγιάς Γεώργιος Νικ. Λέκκας και Γεώργιος Ιωαν. Λέκκας

Ιωάννης Λέκκας και Φωτεινή Λέκκα

ΣΠΗΛΑΙΟ ΜΑΡΤΙΝΟΥ ΛΟΚΡΙΔΟΣ

Ανακαλύφθηκε σπήλαιο με σταλακτίτες 15.000 έως 20.000 ετών στο Μαρτίνο της Λοκρίδος και μέσα στα στενά όρια του χωριού.

1.500 μέτρα από τα σχολικά κτήρια και 1.700 μέτρα περίπου από την σπηλιά του Πάνα σε ευθεία γραμμή στους πρόποδες του βουνού Προφήτης Ηλίας, βρίσκεται μεγαλοπρεπές σπήλαιο με σταλακτίτες, μέσα σε ένα φαράγγι που σχηματίζει το βουνό.

Κάποτε στο παρελθόν είχα αναφέρει ότι: «Ο προφήτης Ηλίας για μας τους Μαρτιναίους, είναι το ιερό βουνό, των προφητών και των αρχαίων θεών από το εκκλησάκι του προφήτη Ηλία και από την σπηλιά του Πάνα». Από σήμερα θα μπορούμε να πούμε και βουνό των σπηλαιών, ενώ στα σπήλαια, Πάνα, Αθανασάκη, Περιστεριώνα, Χερόμες, Μπεράτι, έρχεται να προστεθεί και το σημερινό «Σπήλαιο-Μαρτίνου», με αξιοθαύμαστους σταλακτίτες.

Πώς όμως έφθασα στο σπήλαιο, ποιοι άνθρωποι και ποια γεγονότα με οδήγησαν στο σπήλαιο;

Πριν 20 χρόνια όταν πήγαινα για κυνήγι ειδικά για πέρδικες που αφθονούσαν τότε, περνούσα δίπλα στο μονοπάτι, από ένα πηγάδι, έναν λάκκο τέσσερα με πέντε μέτρα βάθος, χωρίς να φαίνεται τίποτα άλλο.

Η ανακάλυψη ήρθε από την μαρτυρία μιας γιαγιάς της Αγγελικής Κερφύλια η οποία ήταν από το Μαρτίνο, έζησε 100 χρόνια 1864-1964, ήταν μαμή και είχε διαύγεια πνεύματος. Αυτή λοιπόν η γιαγιά είχε διηγηθεί στον εγγονό της Αθανάσιο Κερφύλια ότι επί τουρκοκρατίας, όταν έρχονταν οι Τούρκοι στο Μαρτίνο, οι Μαρτιναίοι έκρυβαν τα γυναικόπαιδα στην κρυφή σπηλιά του φαραγγιού.

Ο εγγονός της γιαγιάς ήταν συνομήλικός μου και τον γνώριζα από μικρό παιδί, μου διηγήθηκε την ιστορία και αποφασίσαμε να επισκεφθούμε το μέρος. Πλησιάσαμε το φαράγγι και μετά από μικρή περιπλάνηση βρήκαμε το στόμιο του πηγαδιού μέσα από τις πουρναριές.

Κατεβήκαμε με σχοινί γύρω στα πέντε μέτρα βάθος και είδαμε ότι, προς την βόρεια πλευρά υπήρχε κρυφή τριγωνική σχισμή στον βράχο που οδηγούσε σε μικρό διάδρομο με κεκλιμένη προς τα κάτω πορεία, άλλα δύο μέτρα βάθος.

Τώρα βρισκόμαστε στο τέλος του διαδρόμου, μπροστά μας απλώνεται το σπήλαιο, μια αίθουσα 17 μέτρων μήκος και 8 μέτρων πλάτος. Εδώ επαληθεύεται η μαρτυρία της γιαγιάς για τον μυστικό κρυψώνα του φαραγγιού.

Το θέαμα που αντικρίζουμε είναι καταπληκτικό, το πρώτο φως που ρίχνουμε χτυπά επάνω σε σταλακτίτες, η οροφή μοιάζει με τρούλο εκκλησίας και από παντού κρέμονται σταλακτίτες σαν σπαθιά.

Από το μέγεθος των σταλακτιτών συμπεραίνουμε ότι έχουν ηλικία 15.000 έως 20.000 ετών, αν υπολογίσουμε

ότι 1 εκατοστό θέλει 100 χρόνια για να δημιουργηθεί, και στην περίπτωση μας υπάρχουν σταλακτίτες 1,5 και 2 μέτρα μήκος.

Οι πλευρές του σπηλαίου μοιάζουν με πίνακα ζωγραφικής από το πλήθος των σταλακτιτών με πολλά χρώματα, κόκκινο, μπέζ, καφέ, άσπρο, κίτρινο που λαμπηρίζουν μόλις πέσει το φως επάνω τους, σχηματίζοντας διάφορες παραστάσεις.

Το δάπεδο του σπηλαίου είναι σκεπασμένο από πέτρες που έχουν σπάσει από αλληπάλληλους σεισμούς, αλλά και τα νερά της βροχής που τις παρέσυραν μέχρι το βαθύτερο μέρος της σπηλιάς κατά το διάβα των αιώνων.

Ακολουθούμε κεκλιμένη πορεία πάνω στις σπασμένες πέτρες αλλά και σπασμένους σταλακτίτες μέχρι το βαθύτερο μέρος του σπηλαίου, εδώ βρισκόμαστε περίπου 13 μέτρα βάθος κάτω από την επιφάνεια της γης.

Δεξιά και κάτω μόλις μπαίνουμε στο σπήλαιο υπάρχει σταλακτίτης σπασμένος, διαμέτρου 25 εκατοστών και μήκος 0,8 έως 1 μέτρο, η τομή του όμως είναι παλιά και μαυρισμένη ίσως αιώνες πριν.

Για το σπάσιμο των σταλακτιτών δεν έχουμε συγκεκριμένη μαρτυρία από την γιαγιά, είχε πει όμως ότι: «Έπρεπε να προσέχεις όταν μπεις στο σπήλαιο, τα πέτρινα σπαθιά που κρέμονταν από την οροφή, για να μην χτυπήσεις το κεφάλι σου».

Πιθανές αιτίες για τα άκρα των σπασμένων σταλακτιτών, χωρίς βέβαια να είμαστε σίγουροι για τίποτα, μπορεί να προήλθαν από τον τρομερό σεισμό του ρήγματος της Αταλάντης, που το 1894 ταρακούνησε και βύθισε στο πένθος τα χωριά μας, στο Μαρτίνο μόνο 2 στίπια έμειναν όρθια στα 8 ρίχτερ που έχουν υπολογίσει σήμερα τον σεισμό αυτόν.

Μια δεύτερη αιτία είναι να έσπασαν τους σταλακτίτες οι ίδιοι οι κάτοικοι του σπηλαίου κατά την τουρκοκρατία για να εξοικονομήσουν χώρο, γιατί τα πέτρινα σπαθιά (σταλακτίτες) τους εμπόδιζαν. Τα σημάδια της καταστροφής φαίνονται και στους σταλακτίτες που κρέμονται και έχουν σπασμένα τα άκρα.

Μετά την ανακάλυψη αυτή του σπηλαίου ειδοποιήθηκε η Ε.Π.Α.Ν.Ε για περαιτέρω διερεύνηση από σπηλαιολόγους και αρχαιολόγους.

Παρ' όλη την καταστροφή το σπήλαιο παρουσιάζει μια σπάνια ομορφιά από κατάμεστους σταλακτίτες στις πλευρές και σπάνια χρώματα.

Καλά φυλαγμένη στα σπλάχνα της γης σε 13 μέτρα βάθος, συνεχίζει και σήμερα να δημιουργεί σταλακτίτες καθώς οι σταγόνες του νερού από την οροφή ήταν αισθητές κατά την διάρκεια των επισκέψεών μας.

Όλα αυτά έγιναν στις 3-4-2014 ημέρα Πέμπτη. Από τότε κρατήθηκε μυστικό, το σπήλαιο και η θέση του και δεν δόθηκε στη δημοσιότητα, όπως μας είχε δώσει εν-

τολή το Υπουργείο Πολιτισμού.

Έξι μήνες μετά στις 16-9-2014 συγκροτήθηκε ομάδα από την Κ. Σ. Κατσαρού, από αρχαιολόγους, σπηλαιολόγους, αναρριχητές με σχοινιά και ανεμόσκαλες και κατέβηκαν 13 μέτρα βάθος μέσα στο σπήλαιο. Ειδοποιήθηκαν όλες οι υπηρεσίες και η ασφάλεια, συμπεριλαμβανομένου και του δημάρχου Λοκρών. Διερευνήθηκε το σπήλαιο και τα αποτελέσματα θα τα μάθουμε εν καιρώ, καθώς απέκλεισαν την ύπαρξη αρχαιολογικού χώρου, είναι μόνο ένα πανέμορφο γεωλογικό σπήλαιο με σταλακτίτες τουλάχιστον 15.000 ετών.

Μαρτίνο 16-9-2014

Νίκος Α. Μπάτσος, Ιστορικός ερευνητής

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ ΜΑΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Συνέχεια από τη σελ. 3

Κάποιος ρώτησε τον Ιφικράτη, Αθηναίος στρατηγός, από τον Ραμνούντα, ποιος είσαι εσύ και έχεις μεγάλη ιδέα για τον εαυτόν σου. Μήπως είσαι Ιππέας; Οπλίτης; Τοξότης; Ή Πελταστής; (στρατιώτης ελαφρά οπλισμένος). Ο Ιφικράτης απάντησε. Τίποτα από αυτούς. Αλλά γνωρίζω όλους αυτούς να τους διατάζω (Ιω. Στοβαίος Ανθολόγιο, ΝΔ, 52).

Ο Ιφικράτης, όταν στρατοπέδευσε σε εχθρική περιοχή, διέταξε να σκάψουν τάφρο και χαρακώματα. Κάποιος τον ρώτησε γιατί; Τι φοβάσαι; Ο Ιφικράτης απάντησε. Η χειρότερα φράση για ένα στρατηγό είναι να πει ΔΕΝ ΤΟ ΠΕΡΙΜΕΝΑ (Ιω. Στοβαίος, Ανθολόγιο, ΝΔ, 51).

Ο Λύσανδρος, Στρατηγός και Ναύαρχος Σπαρτιάτης, πίστευε πολύ, στη σημασία της δυνάμεως, ιδίως στις σχέσεις μεταξύ των κρατών. Οι Αργείοι αμφισβήτησαν τα σύνορα της Σπάρτης. Τότε τους έδειξε ο Λύσανδρος ένα μαχαίρι και τους είπε:

«Όποιος κρατάει αυτό ομιλεί καλύτερα περί συνόρων γης» (Πλούταρχος-Λύσανδρος 22).

Ο Πυθαγόρας δεν άφηνε τους φίλους του να του εύχονται χρόνια πολλά. Έλεγε δεν μπορείς να γνωρίζεις αν σε συμφέρει η ευχή αυτή. (Διογένης Λαέρτιος, Βίοι φιλοσόφων Γ-9). Ο Πυθαγόρας ήταν από τη Σάμο, μαθηματικός.

Το νομοθέτη Σόλωνα, τον Αθηναίο πιέζανε να βάλει πρόστιμο στους ανύπαντρους. Ο Σόλων απάντησε: Βαρύ φορτίο η γυναίκα. (Ιω. Στοβαίος Ανθολόγιο ΞΗ 33).

Ο Μέγας Αλέξανδρος θαύμαζε τον Φωκίωνα, Στρατηγός Αθηναίος, για την τιμιότητά του. Του έστειλε δώρο εκατό τάλαντα. Ο Φωκίων ρώτησε γιατί; Σε θεωρεί άνδρα καλόν και αγαθό. Ο Φωκίων αρνήθηκε το δώρο και είπε. Να πείτε στον Αλέξανδρο να με αφήσει να είμαι, αλλά και να φαίνομαι τέτοιος. (Πλούταρχος-Φωκίων 18).

Η Ιππαρχία από τη Θράκη, ερωτεύθηκε, τον ασχημάνδρα Κράτη από τη Θήβα. Ο Κράτης την πληροφόρησε ότι είναι φτωχός, δεν έχει τίποτα. Για να την πείσει να τον εγκαταλείψει, γδύθηκε και της έδειξε τα γεννητικά του όργανα, λέγοντας «Αυτός είναι ο γαμβρός και αυτή η περιουσία του» (Διογένης Λαέρτιος, Βίοι φιλοσόφων ΣΤ 93). Η Ιππαρχία τον παντρεύτηκε.

Λένε ακόμη ότι είπε ο Κράτης: «Η πείνα σταματά τον έρωτα».

Πώς η Ελλάδα «τρώει» τα παιδιά της

Συνέχεια από τη σελ. 3

Οι Έλληνες που ζούνε 30 και 40 χρόνια εκτός Ελλάδας, οι περισσότεροι αποκτούν νοοτροπία σεβασμού προς τους νόμους και τους κοινωνικούς κανόνες και πιστεύουν (ίσως με λίγη αφέλεια) ότι θα βρουν όμοια κοινωνική κατάσταση και εδώ. Αυτός ο «ρομαντισμός τους» όμως συχνά μένει ανεκπλήρωτος. Στην προσπάθειά τους να συναλλαγούν με το σύστημα (π.χ. Σχολεία, αγορά ακινήτων, εφορία) εμπλέκονται στα γρανάζια της υπευθυνο-ανεύθυνης δημόσιας διοίκησης με ατέρμονες παραπομπές από τον ένα, στον άλλο. Συχνά νιώθουν μειωμένοι και αδύναμοι να ξεπεράσουν το γραφειοκρατικό κατεστημένο με τις συνεχείς αλλαγές και αντιφάσεις με νόμους και διατάξεις που διαδέχονται ο ένας τον άλλο.

Παρά τις προσπάθειες που γίνονται, τελευταία, δυστυχώς οι πολιτικοί μας δεν κατόρθωσαν ακόμη να απαλλάξουν την Ελληνική Κοινωνία και τους πολίτες της από τη μετριότητα της δημόσιας διοίκησης. Σήμερα, στην πρώτη δεκαετία του 2000, όχι μόνο δεν έχουμε παλιννόστηση, αλλά συνεχίζεται η μετανάστευση υπό διαφορετική μορφή. Αυτή τη στιγμή (2010 έχουμε 60.000 νέους φοιτητές τη διασπορά). Με το ταλέντο τους στις χώρες που σπουδάζουν αναδεικνύεται και αναγνωρίζεται η ικανότητά τους, καταξιώνονται ως επιστήμονες και γίνονται στελέχη με υψηλές αμοιβές σε σοβαρές εταιρίες στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ. Εκεί γνωρίζουν την αληθινή έννοια της αξιοκρατίας και την εφαρμογή των νόμων, και των κοινωνικών κανόνων.

Με την οικονομική ευχέρεια που τους δίνουν οι υψηλές αποδοχές, μαζί με το καλύτερο πολιτισμικό επίπεδο βιώνουν καλύτερη ποιότητα ζωής.

Γενικότερα ο απόδημος Ελληνισμός μοιάζει με έναν «παροπλισμένο γίγαντα» τον οποίο η Ελλάδα ποτέ δεν προσπάθησε σοβαρά να τον αξιοποιήσει και να τον εντάξει εντός των τειχών. Με αυτήν την νοοτροπία η Ελληνική κοινωνία και η οικονομική ζωή σέρνεται επί δεκαετίες από μετριότητες και αριβισμό. Πάντα υπάρχει ένας τρόπος που μόνο το ελληνικό κοινωνικό και πολιτικό κατεστημένο φαίνεται να ξέρει καλά. Πώς να «τρώει» τα παιδιά του.

Από τα χρόνια του Ομήρου ως τις μέρες μας, οι Έλληνες γυρεύουμε την πατρίδα μας σε ξένες χώρες και στις ξένες χώρες ψάχνουμε να βρούμε τη δική μας.

Ο Σταμάτης Κριμιζής Έλληνας επιστήμονας στη ΝΑΣΑ (ΗΠΑ) σε συνέντευξη μεταξύ άλλων, είπε τα εξής χαρακτηριστικά: Η «επιδημία» αναξιοκρατίας κρατά την Ελλάδα σκλαβωμένη στην ασημαντότητα. Πρέπει να βρεθεί ηγέτης να μην φοβηθεί το πολιτικό κόστος, να κάνει μια επανάσταση στην κουλτούρα της χώρας. Αν θέλει ένα παιδί να διακριθεί (είπε με λύπη) πρέπει να φύγει από την Ελλάδα.

ΠΗΓΗ: Περιοδικό “ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ”

Πως ο Όμηρος αντιλαμβάνεται την έννοια της φιλίας

Γράφει ο Θανάσης Χατζηιωάννιδης

Ο Όμηρος είναι ο μεγαλύτερος ποιητής όλων των εποχών, και ο ήρωας του Αχιλλέας ο ιδανικότερος τύπος ήρωα των αρχαίων Ελληνικών θρύλων, στο κυριότερο έπος όλων των αιώνων, την Ιλιάδα.

Ο Αχιλλέας ήταν ωραίος, ψηλός, ξανθός ως ο Φοίβος (Απόλλων). Ευγενής, γιος του βασιλιά της Φθίας Πηλέως και της κόρης του Νηρέως, θαλασσίας θεότητας της Θέτιδος. Από την φύση του ο Αχιλλέας ήταν ταχύπους, θαρραλέος, τολμηρός και είχε τη φιλοδοξία να έχει βίο λαμπρό και ενάρετο.

Το θέμα μας όμως εδώ δεν είναι ο Αχιλλέας. Το θέμα μας είναι ο χαρακτήρας του Αχιλλέα και το πώς αντιλαμβάνονταν την έννοια της φιλίας. Όταν λοιπόν, ο Αχιλλέας αποσύρθηκε από τη μάχη, λόγω της διαμάχης του με τον Αγαμέμνονα - ο Αγαμέμνονας με το έτσι θέλω του πήρε την Βρισηίδα – η μητέρα του η Θέτις παρακάλεσε τον Δία να τιμωρήσει τον Αγαμέμνονα, γιατί ατίμασε τον Αχιλλέα. Ο Ζεύς έκανε πράξη το αίτημα της Θέτιδος. Έβαλε θάρρος στην ψυχή των Τρώων και οι Τρώες έτρεψαν σε φυγή τους Αχαιούς. Κανείς, ούτε ο Αϊάντας ο Τελαμώνιος δεν μπορούσε να ανακόψει την ορμή των Τρώων. Τότε ο Πάτροκλος παρακάλεσε τον Αχιλλέα να του δανείσει τα όπλα του για να παραπλανηθούν οι Τρώες και να πιστέψουν ότι ο Αχιλλέας επέστρεψε στο πεδίο της μάχης. Ο Αχιλλέας εκάμφθη από τις παρακλήσεις του φίλου του και του έδωσε την περικεφαλαία, την ασπίδα και τα άλλα όπλα, που κατά την παράκληση της μητέρας του τα είχε φτιάξει ο Ήφαιστος. Οι Τρώες ξεγελάστηκαν και νόμισαν πως ο Αχιλλέας ξαναμπήκε στη μάχη. Γρήγορα όμως κατάλαβαν την πλάνη τους και ο Έκτορας σκοτώνει σε μονομαχία τον Πάτροκλο και του παίρνει τα όπλα. Με πολλές θυσίες οι έλληνες έγιναν κύριοι του νεκρού του πατρόκλου. Ο Αχιλλέας απαρηγόρητος ετίμησε τον Πάτροκλο με αγώνες και θυσίες.

Αποφασίζει όμως να τιμωρήσει τον Έκτορα. Η μητέρα του τον ικέτευσε να μην αποτολμήσει, γιατί γρήγορα μετά τον Έκτορα θα ακολουθήσει και ο δικός του ο θάνατος. Ο Αχιλλέας της απάντησε, στον τόπο ας πεθάνω αφού μου εμέλλετο βοηθός του φίλου μου να μην γίνω. Δεν τον ενδιαφέρει πλέον η ζωή του, τον ενδιαφέρει μόνο να πάρει εκδίκηση για τον χαμό του φίλου του Πάτροκλου.

Παραθέτουμε ολόκληρο το χωρίο από την Ιλιάδα, ραψωδία Σ, στ.78-137, μετάφραση Πολυλά:

*Κι είπε βαρυστενάζοντας ο θεός Αχιλλέας:
«Μητέρα, ναι, τα ετέλεσεν, ως είπες, ο Κρονίδης.
αλλά πώς να το χαίρομαι; Μου εχάθη ο ποθητός μου Πάτροκλος, ο υπεράκριβος, ο φίλος της καρδιάς μου.
Ο Έκτωρ μου τον έσφαξε και τ' άρματα του επήρε
θαυμάσια, θεόρατα, που εδώκαν του Πηλέως
δώρον εξαισίον οι θεοί σ' εκείνην την ημέραν,
όταν εκείνοι σ' έφεραν σ' ανδρός θνητού την κλίνην.
Αυτού με τες αθάνατες θαλάσσιες να'χες μένει,
εσύ και να είχαν ο Πηλεύς πάρει θνητήν γυναίκα.
Και αντ'ς πόνος αιώνιος θα θλίβει την ψυχήν σου
του πεθαμένου τέκνου σου, που δεν θα γύρει πλέον
στα γονικά να τον δεχθείς. διότι εγώ δεν θέλω
να ζήσω, μες στους ζωντανούς να είμ', εάν ο Έκτωρ
πρώτος από την λόγχην μου δεν ξεψυχήσει εμπρός μου
και μου πληρώσει την σφαγήν του αγαπητού Πατρόκλου.»*

*Σ' εκείνον τότε απάντησε δακρύζοντας η Θέτις:
«Και τότε ολιγόημερος θα είσαι, αγαπητέ μου,
ότ' ύστερ' απ' τον Έκτορα εγγύς σου είναι το τέλος.»
Με πόνον είπεν ο Αχιλλεύς: «Στον τόπο ας πεθάνω
αφού μου εμέλλετο βοηθός του φίλου να μη γίνω
εις την σφαγήν του. Τώρα αυτός απ' την πατρίδα πέρα
απέθανε, ζητώντας με στου ολέθρου του την ώραν.
Τώρα αφού δεν θα ξαναϊδω την ποθητήν πατρίδα
ούδ' έσωσα τον Πάτροκλον κι εκείνους τους συντρόφους*

*τους άλλους που απ' του Έκτορος την λόγχην απεθάναν, αλλά στες πρύμνες κάθομαι της γης χαμένο βάρος,
εγώ των άλλων Αχαιών στον πόλεμον ο πρώτος,
αν και στον λόγον από εμέ καλύτερ' είναι και άλλοι.
Απ' τους θεούς κι απ' τους θνητούς να εχάνετο η διχόνοια,*

*και η χολή, που και άνθρωπον με γνώση εξαγριώνει,
που μες στα στήθη χύνεται γλυκιά και μελωμένη
και ως μαύρος έπειτα καπνός ξεσπά και μεγαλώνει,
καθώς εμένα εχόλωσεν ο μέγας Αγαμέμνων.
Αλλ' ό,τι εγίνη αφήνομεν, αν και αδικημένοι,
και την ψυχήν στα στήθη μας δαμάζομ' εξ ανάγκης.
και τώρα του Πατρόκλου μου θα φθάσω τον φονέα
τον Έκτορα. Και θα δεχθώ την μοίρα του θανάτου,
όταν οι αθάνατοι θεοί και ο Ζεύς μου την διορίσουν.
Ότι ουδ' ο μέγας Ηρακλής εξέφυγε την μοίραν,
που ήταν υπεράκριβος υιός του υψίστου Δία.
Αλλά της Ήρας η οργή τον δάμασε και η μοίρα.
Και αν είναι τέτοια η μοίρα μου κι εγώ θενά ησυχάσω
όταν πεθάνω, αλλ' όνομα λαμπρόν ας πάρω τώρα,
αν κάμω τες βαθύζωνες μητέρες εις την Τροίαν
ν' αναστενάζουν θλιβερά και με τα δυο τους χέρια
εις τ' απαλά τους μάγουλα τα δάκρυα να σπογγίζουν.
Και όπι αρκετά απ' τον πόλεμον ησυχάσ' ας γνωρίσουν.
Μη με κρατείς, μητέρα μου, κι εγώ θα πολεμήσω.»*

*Κι η ασημόποδη θεά του απάντησεν η Θέτις:
«Παιδί μου, ομίλησες ορθά. Καλόν είναι τους φίλους
να βοηθάς, αν συμφορά κακή τους παραστέκει.
πλην τα καλά σου άρματα τώρα κρατούν οι Τρώες
τα χάλκινα τ' αστραφερά. Και ο λοφοσειστής Έκτωρ
επαίρεται που τα φορεί και δεν γνωρίζω πόσο
ολίγο ακόμη θα χαρεί. Κι είναι σιμά του η μοίρα.
Αλλά συ ακόμη μην εμπείς στου Άρη τον αγώνα,
ως να με ιδούν τα μάτια σου εδώ να γύρ' οπίσω.
Κι αύριο τα χαράματα θα έλθω εδώ να φέρω
άρματ' από τον Ήφαιστον θεοτικά πλασμένα.»*

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΛΑΪΚΗ ΥΠΟΤΑΓΗ

Αναρτήθηκε από visaltis.net

...Ο Δρόμος είχε τη δική του ιστορία, ήταν μια λέξη μοναχά “Ελευθερία”

Ο στόχος κάθε ολοκληρωτικού καθεστώτος είναι η υποταγή της πλειοψηφίας μέσω της στέρξης γνώσης και έκφρασης. Σε αυτό το πλαίσιο δράσης, το υπερρόπλο που ονομάζεται γλώσσα πρέπει να παραμείνει κτήμα μιας Ελίτ. Οι μάζες πρέπει να στερηθούν τον τρόπο δημιουργικής και ελεύθερης έκφρασης ώστε η νόηση και η παιδεία τους να είναι απόλυτα ελεγχόμενες και στείρες. Γι' αυτό παραδοσιακά κάθε προοδευτική κίνηση είχε ως βασικό αίτημα την παιδεία, όχι ως προς τα κονδύλια αλλά το δικαίωμα ελευθερης διακίνησης της Γνώσης.

Το φαινόμενο ελέγχου της ανθρώπινης επικοινωνίας είναι παγκόσμιο φαινόμενο. Στην Ελλάδα όμως ο χώρος της παιδείας ήταν ανέκαθεν στο στόχαστρο για συγκεκριμένους λόγους που επικεντρώνονται στη ιδιαίτερη φύση της Ελληνικής γλώσσας:

Η Ελληνική κατέχει την πρώτη θέση στο βιβλίο Γκίνες με 5,000,000 λέξεις και άνω των 80 εκατομμυρίων λεκτικών τύπων. Αντίστοιχα η Αγγλική έχει μόλις 490,000 λέξεις. Ακόμα και βάσει του μοντέρνου λεξικού Webster, η Αγγλική γλώσσα φαίνεται να έχει δανειστεί πάνω από 40,000 Ελληνικές λέξεις. Φανταστείτε ότι από όλες τις Σλαβικές διαλέκτους μαζί έχει δανειστεί μόλις 34 (!) ενώ λ.χ από την Τουρκική 57. Αντίστοιχη και μεγαλύτερη είναι η επιρροή στην Γαλλική, που οδήγησε τον Γάλλο ιστορικό J.P. Vernant να δηλώσει ότι “οι Έλληνες μας εφύρασαν” (1997).

Η ίδια πολιτική ακρωτηριασμού Εθνικών γλωσσών όπως είπαμε είναι παγκόσμια πρακτική εμπνευσμένη από την απάνθρωπη ιμπεριαλιστική Βρετανική αποικιοκρατία που συνεχίζεται από την πλανητική πλέον αυτοκρατορία του καπιταλισμού. Ο άμεσος στόχος είναι εμφανής: Η αποδυνάμωση της ανθρώπινης έκφρασης και σκέψης δημιουργεί τον ιδεατό υπήκοο του νέου καθεστώτος όπου αυτοσκοπός είναι η ταύτιση της ευτυχίας όχι με τη δημιουργία αλλά την κατανάλωση. Ποιά πολυεθνική άραγε δεν θα ονειρευόταν ένα παγκόσμιο πελατολόγιο

όπου η διανομή των προϊόντων της θα γινόταν χωρίς αντίδραση ή αμφισβήτηση; Εκεί αποσκοπούσαν και οι εγκάθετοι της “διανόησης” με αριστερή προβιά που προσπάθησαν έντεχνα να συκοφαντήσουν την εκάστοτε Εθνική γλώσσα προσδίδοντας της ταξικό χαρακτήρα: Ο πλούτος της γλώσσας ταυτίστηκε με τον ταξικό πλούτο ενώ ο σωστός προλετάριος έπρεπε να χρησιμοποιεί την απλοποιημένη “προλεταριακή” γραμματική. Τι γελοίος τρόπος για την ηλιθοποίηση και υποδούλωση της πλειοψηφίας! Το επιχείρημα όχι μόνο αυτοαναιρείται με μια μελέτη της Ποντιακής ή της Κυπριακής διαλέκτου (τι πλούτος) αλλά και από την φύση της ταξικής πάλης με Μαρξιστική ή άλλη προσέγγιση.

Ο ίδιος ο Στάλιν το 1950 διαβλέποντας τη σύνδεση καπιταλισμού – εκφυλισμού της γλώσσας έγραψε:

“Δεν υπάρχει γλώσσα ταξική, γλώσσα του λαού παρά μόνον γλώσσα εθνική. Υπάρχει δημοτική που πρέπει σταδιακά να παραμεριστεί προς όφελος της ιστορικής εθνικής γλώσσας” και συμπληρώνει “Ισχυρίζονται (οι εγκάθετοι) πως κάθε ταξική γλώσσα έχει την ταξική γραμματική της ήτοι προλεταριακή γραμματική και αστική γραμματική. Τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει. Στην εθνική γλώσσα υποτάσσονται οι διάλεκτοι ως κατώτερες μορφές”. (Περί Γλωσσολόγων, 28/7/1950).

Ιδιαίτερα γλώσσες όπως η Ελληνική και η Κινέζικη, οι μόνες ζώσες εδώ και 4,000 χρόνια σύμφωνα με τον Ισπανό ιστορικό Francisco Adrados, αποτελούν μήτρα δημιουργίας ευρύτερου πλέγματος γλωσσών που σε καμμία περίπτωση δεν μπορούν να υποκαταστήσουν τη Μητρική. Κατά τον Adrados οι περισσότερες γλώσσες του πλανήτη σήμερα θεωρούνται κρυφοελληνικές γεγονός που αποδεικνύεται από τα τμήματα Ελληνικών σπουδών ανά τον κόσμο.

Thomas Macaulay
Χαρακτηριστικό παράδειγμα ιμπεριαλιστικού σχεδιασμού είναι η περίπτωση της Ινδίας και των Σανσκριτικών. Τα Σανσκριτικά είναι η μήτρα των 150 και πλέον διαλέκτων που ομιλούνται στην Ινδία και θα μπορούσε να είναι η ενωτική

Λαϊκή γλώσσα, όπως ακριβώς έγινε στο Ισραήλ με την αρχαία Εβραϊκή). Εκεί ανέλαβε δράση ο βαρώνος Θωμάς Μακώλαιου (Thomas Babington Macaulay, 1800 – 1859) ο αποκαλούμενος Πάπας της Βρετανικής παιδείας των Ινδιών. Οργάνωσε την παιδεία της κατεχόμενης χώρας με σκοπό την κατασκευή μιας ελίτ Ινδών Εξευρωπαϊσμένων κλώνων. “Μιας τάξης ανθρώπων που θα είναι οι ενδιαμέσιοι φορείς μεταξύ ημών, των επικυρίαρχων και των εκατομμυρίων που διοικούμε”. Ένα “Κολωνάκι” λοιπόν με σκοπό να δυτικοποιήσει παιδεία, συνήθειες και ήθη. Αυτό ακριβώς το Κολωνάκι (με την ομώνυμη έδρα μάλιστα!) που κατασκευάστηκε στην Ελλάδα τις τελευταίες δεκαετίες, για το οποίο διατέθηκαν πακτωλοί χρημάτων με σκοπό την αντίστοιχη εξευτελιστική διάβρωση. Επιστρατεύτηκαν απίστευτες περσόνες τύπου Κωστόπουλου για να περάσουν ένα life – style γκλαμουριάς και αγαμίας με όπλο την αμορφωσιά. Το “θέλω να γίνω σιτάρ”, αστεϊρεύτη πηγή γέλιου στις παλιές Ελληνικές ταινίες έγινε επίσημη γλώσσα του Αθηναϊκού νεοαστικού κράτους και προωθήθηκε στους ιθαγενείς με χάντρες (πολύχρωμα εξώφυλλα) και τσόντα. Καρπαζοεισπρακτορες και λοβοτομημένοι Αυνάνες καθιερώθηκαν σαν status symbol με κοινό παράγοντα την ακρωτηριασμένη δυνατότητα έκφρασης και άφθοβο χρήμα.Αποτέλεσμα;

Σύμφωνα με πρόσφατη μέτρηση της Alco για το Ινστιτούτο επικοινωνίας, το 64,8% των κατοίκων της Αττικής χρησιμοποιεί ξενικές λέξεις στην καθημερινή του ομιλία! Το ποσοστό πέφτει αισθητά στην επαρχία, αλλά είπαμε, γεωγραφικό το “Κολωνάκι” των συμπλεγμάτων.

Ποιά Αριστερά; Το υπόβαθρο αυτής της εξαθλίωσης είχε θεμελιωθεί νωρίτερα βέβαια με τις απίστευτες ενέργειες του 1910 αλλά κυρίως του 1976 όπου η Ελληνική Δεξιά έδειξε το απεχθές της πρόσωπο ακρωτηριάζοντας την Ελληνική γλώσσα με την προκλητική ανοχή της Αριστεράς. Μιας Αριστεράς που από θεματοφύλακας της ελεύθερης και ποιοτικής παιδείας, έγινε δεκανίκι του καπιταλισμού ακυρώνοντας αγώνες δεκαετιών. Το “ψωμί, παιδεία, ελευθερία” έγινε “φεράρι για τους πρυτάνεις, κλειστό πανεπιστήμιο και φασισμός στα ιδρύματα”. Το ταγάρι της Πόπης Τσουκάτου (αντιφασιστική, αντιμ-

περιαλιστική πρωτοβουλία) έγινε Λουί Βιτόν και βόλτες μεταξύ Μυκόνου και Κολωνακίου. Powered by Siemens.

Το έγκλημα έγινε με την συνεννοχή των καπηλευτών της γενιάς του Πολυτεχνείου και οδήγησε τον Κορνήλιο Καστοριάδη να δηλώσει αηδιασμένος: “ Αν δεν θέλετε κύριοι του υπουργείου να κάνετε φωνητική ορθογραφία τότε πρέπει να αφήσετε τους τόνους και τα πνεύματα γιατί αυτοί που τους βάλανε ήξεραν τι έκαναν. Δεν υπήρχαν στα αρχαία Ελληνικά γιατί απλούστατα υπήρχαν μέσα στις ίδιες τις λέξεις. Αυτά τα κτήνη, τα τετράποδα που έκαναν αυτές τις μεταρρυθμίσεις δεν ξέρουν τι είναι γλώσσα. Η κατάργηση των τόνων και των πνευμάτων είναι η κατάργηση της ορθογραφίας που τελικά είναι η καταστροφή της συνέχειας. Ήδη τα παιδιά δεν μπορούν να καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ελύτη γιατί αυτοί είναι γεμάτοι από τον πλούτο των αρχαίων Ελληνικών. Δηλαδή πάμε να καταστρέψουμε ότι χτίσαμε. Αυτή είναι η δραματική μοίρα του σύγχρονου Ελληνισμού”. Βόλος, 1989.

Επιμένουμε σε αυτή τη χώρα να ζούμε σε έναν μίζερο μικρόκοσμο με μίζερες επιδιώξεις που συνεπάγονται μίζερα όνειρα. Έτσι και στο θέμα της ΕΕ δεν έχουμε αντιληφθεί ότι είμαστε ένα παράρτημα μιας πολυεθνικής που αν θέλει να έχει τη στοιχειώδη ευημερία για τους πολίτες της πρέπει να αγωνιστεί για το εδώ μαγαζί και όχι για τις ιδεοληψίες ή τα κομματικά συμφέροντα του καθενός. Τρανσ-χτό παράδειγμα των αρλεκίνων που στέλνουμε στην Ευρωβουλή (και φαίνεται μας αντιπροσωπεύουν επάξια) είναι η αντίδραση των Ελλήνων ευρωβουλευτών στην πρόταση Ισπανών (!!) συναδέλφων τους να ψηφιστεί η Αρχαία Ελληνική ως επίσημη γλώσσα της ΕΕ. Την αγνόησαν επιδεικτικά και τις τρεις φορές που κατατέθηκε!

Ναι μεν ο επερχόμενος παγκόσμιος πολιτισμός αποσκοπεί στην επιβολή μιας παγκόσμιας γλώσσας, είναι όμως στο χέρι μας, στην καθημερινότητα μας να δράσουμε όχι ως ανάχωμα αλλά ως δημιουργοί και ενεργοί φορείς ενός πολιτισμού βασιζόμενου στην Ανθρωπιστική παιδεία που μας έχουν στερήσει. Και ο αγώνας αυτός είναι απλός, καθημερινός και όμορφος.

ΔΟΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ Ο ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΜΑΡΤΙΝΟΥ - ΛΑΡΥΜΝΑΣ

Δόθηκε στην κυκλοφορία ο περιφερειακός δρόμος του Μαρτίνου που οδηγεί στην Λάρυμνα. Ένας δρόμος που παρέμενε σε εκκρεμότητα για πολλά χρόνια ταλαιπωρώντας τους κατοίκους του Μαρτίνου και της γύρω περιοχής.

Αριστείδης Κ. Κούρος

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΝΟΥ (Πουσ -Μαδ)

Συνέχεια από τη σελ. 4

Θα ήταν παράλειψη να μην αναφερθεί η επίδοση των γυναικών του Μαρτίνου – Καστρίου, στην υφαντική, μέσω της οποίας μας εισάγουν στην τοπική λαϊκή υφαντική παράδοση, όπου εδέχθησαν την επιρροή από την παλαιότερη κρατούσα παράδοση αλλά προσέθεσαν σχήματα και νοήματα, με την ονειροπόλησή τους, υφαίνοντας τα προικιά τους στον αργαλειό πολλά χρόνια, συμπλέκοντας με τα νήματα, το πολιτιστικό τους απόθεμα, σχηματισμένο σ' αυστηρά γεωμετρικά σχέδια, αφαιρετικά και γεωμετρικά, φαιδρύνοντας τις πλαϊνές φάσες με πλεκτά αγρολούλουδα κτλ. Σε μια προσπάθεια να διασωθούν τα υπαρκτά, μέχρι σήμερα και ανευρεθέντα δείγματα, τα αυστηρά του Μαρτίνου και τα παιγνιώδη του Καστρίου μετά πλεκτά αγρολούλουδα σε σχήμα περιστρεφόμενου ηλιακού δίσκου.

ΤΟ ΜΑΡΤΙΝΟ ΓΙΟΡΤΑΣΕ ΤΟΥΣ ΤΑΞΙΑΡΧΕΣ ΤΟΥ

Στην πλατεία του Μαρτίνου ο επισκέπτης συναντάει τον ιερό Ναό των Παμμεγίστων Ταξιαρχών προς τιμή των οποίων έλαβε η πλατεία το όνομά τους.

Πρωτεργάτης της ανέγερσης του ναού στη σημερινή του μορφή υπήρξε ο παπα-Θανάσης Παπαϊωάννου, ένας επιβλητικός αυστηρός και ακοίμητος φρουρός της Ορθοδοξίας στο Μαρτίνο.

Σάββατο 8 Νοεμβρίου 2014 η Σύναξη των Αρχαγγέλων Μιχαήλ και Γαβριήλ που το έργο τους είναι να προστατεύουν τους ανθρώπους να πολεμούν και να μάχονται τους δαίμονες.

Την παραμονή της μεγάλης εορτής τελέστηκε ο Μέγας Αρχιερατικός Εσπερινός και ακολούθησε η μεγαλοπρεπής λιτάνευση της ιεράς Εικόνας των ταξιαρχών.

Ανήμερα η μεγάλη Εορτή πραγματοποιήθηκε με ιδιαίτερη λαμπρότητα, θρησκευτική κατάνυξη και κάθε επισημότητα.

Παρόντες ο Δήμαρχος Λοκρών Νίκος Λιόλιος, ο Αντιδήμαρχος Λοκρών Ιωάννης Σταύρου Κούρος, ο πρόεδρος της κοινότητας Μαρτίνου Γεώργιος Κ. Μύθης, εκπρόσωποι Συλλόγων και φυσικά όλοι οι Μαρτιναίοι.

Αριστείδης Κ. Κούρος